Τὸ φύλλον δραχμ. 2 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 2 ½ πέννες
Τὸ πρῶτον φύλλον κάθε μηνὸς δωδεκασέλιδον, ἐπίσης δραχ. 2.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἐληφθὲν παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμὰς 80. Ἐξάμηνος δραχ. 45. Τρίμηνος δραχ. 25.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50.— Ἀμερικῆς δολλάρια 4. — Ἀγγλίας καὶ ἄλλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.

Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 34ος *Ἐν Ἀθήναις, 15 Ὀκτωβρίου 1927* *Ἔτος 49ον.—Ἀριθ. 46*

ΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ (Βραβεῖον Νομπὲλ)

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ὁ Κὰρρ σήκωσε τὸ κεφάλι του καὶ ἄκουγε. Δὲν πίστευε τ' αὐτιά του καὶ μ' ὅλο ποὺ δὲν ἤθελε νὰ δείξῃ πόσο μεγάλος ἦταν ὁ φόβος του, δὲν μπόρεσε νὰ κρατήσῃ ἕνα σιγανὸ γαύγισμα. Ἦταν ἀλήθεια δυνατὸ πὼς θὰ τοῦ χάριζαν τὴ ζωή του γιατὶ εἶχε δείξει τόσο ἐνδιαφέρο γιὰ τὶς ἄλκες;

Ὁ ἀφέντης εἶπε πὼς κι' αὐτὸς εἶχε τὴν γνώμη ὅτι ὁ Κὰρρ εἶχε φερθεῖ πολὺ καλά. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν ἤθελε μὲ καγένα τρόπο νὰ κρατήσῃ τὸν σκύλο πιὰ στὸ σπίτι του δὲν ἔβρισκε ἀμέσως τί ἔπρεπε νὰ πῇ.

— Τελοσπάντων, εἶπε, ἂν θέλῃς νὰ τὸν ἀναλάβῃς, ἐσὺ δασοφύλακα, κι' ἂν μοῦ ἐγγυᾶσαι ὅτι θὰ διορθωθῇ, τότε μπορεῖ νὰ μείνῃ στὴ ζωὴ ὁ Κὰρρ.

Ὁ δασοφύλακας ἦταν πρόθυμος νὰ πάρῃ τὸ σκυλὶ στὸ σπίτι του. Κι' ἔτσι ὁ Κὰρρ ἔμεινε μὲ τὸν δασοφύλακα.

Ἡ φυγὴ τοῦ Σταχτεροῦ

Ἀπ' τὴν ἡμέρα ποὺ πῆγε ὁ Κὰρρ στοῦ δασοφύλακα, ἔπαψε πιὰ τὸ ἀπαγορευμένο κυνήγι. Ὄχι τόσο γιατὶ τὸν εἶχε γιατρέψει ὁ φόβος του, ὅσο γιατὶ δὲν ἤθελε νὰ θυμώσῃ ὁ δασοφύλακας μαζί του. Ἀπὸ τότε ποὺ ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς τοῦ εἶχε σώσει τὴ ζωή, ὁ Κὰρρ τὸν ἀγαποῦσε περισσότερο ἀπὸ κάθε τί στὸν κόσμο. Δὲν εἶχε ἄλλη σκέψη πιὰ παρὰ πῶς νὰ τρέχῃ πίσω ἀπὸ τὸν ἀφεντικό του καὶ νὰ τὸν φυλάῃ. Ὅταν ὁ δασοφύλακας ἔβγαινε ἔξω, ὁ Κὰρρ ὁρμοῦσε μπρός του καὶ κοίταζε τὸν δρόμο· κι' ὅταν βρίσκονταν στὸ σπίτι, ὁ Κὰρρ ἦταν ξαπλωμένος μπρὸς στὴν πόρτα καὶ κοίταζε μ' ἄγριο μάτι ὅλους ὅσοι μπαινόβγαιναν.

Ὅταν ὅμως στὸ σπίτι ἦταν ὅλα ἥσυχα, ὅταν δὲν ἀκούγοταν γύρω τίποτα κι' ὁ ἀφεντικός τοῦ Κὰρρ περιποιόταν τὰ μικρὰ δεντράκια ποὺ βρίσκονταν στὸ περιβόλι του, τότε ὁ Κὰρρ περνοῦσε τὸν καιρό του παίζοντας μὲ τὴ μικρὴ ἄλκη.

Στὴν ἀρχὴ ὁ Κὰρρ δὲν αἰσθανόταν καμμιὰ δρεξη νὰ βλέπῃ τὸ μικρό. Καθὼς ὅμως ἔτρεχε πίσω ἀπὸ τὸν κύριό του ὅπου κι' ἂν πήγαινε αὐτός, ἐρχόταν καὶ στὸ σταῦλο, καὶ ἐνῷ ὁ δασοφύλακας ἔδινε στὸ ἐλαφάκι νὰ πιῇ γάλα, ὁ Κὰρρ στεκόταν καὶ κοίταζε. Ὁ δασοφύλακας εἶχε ὀνομάσει τὴ μικρὴ ἄλκη Σταχτερό· ἔβρισκε ὅτι δὲν ἄξιζε νὰ τῆς δώσῃ καὶ καλύτερο ὄνομα καὶ σ' αὐτὸ ἦταν σύμφωνος κι' ὁ Κὰρρ. Ὅσο περισσότερο κοίταζε τὸ μικρό, τόσο πιὸ ἄσχημο τοῦ φαινόταν· ἔβρισκε ὅτι ποτέ του ὡς τώρα δὲν εἶχε δεῖ ζῶο πιὸ ἀσουλούπωτο καὶ πιὸ ἀσχημάτιστο. Τὸ ἐλαφάκι εἶχε μακριὰ καὶ ξεκάρφωτα πόδια ποὺ στέκονταν σὰν ξυλοπόδαρα κάτω ἀπὸ τὸ σῶμα του. Τὸ κεφάλι του ἦταν πολὺ μεγάλο· εἶχε πάντα μιὰ κουρασμένη γεροντίστικη ἔκφραση καὶ ἔγερνε ἀπὸ τὴ μιὰ μεριά. Τὸ δέρμα του ἦταν ζαρωμένο κι' ἔμοιαζε σὰ νάτανε φτιασμένο γιὰ κανένα ἄλλο ζῶο μεγαλύτερο. Ἔπειτα ἦταν πάντοτε ἄκεφο καὶ λυπημένο, κι' ὅμως σηκωνόταν εὐθὺς ὀρθὸ μόλις ἀντίκρυζε τὸν Κὰρρ σὰν νὰ χαιρόταν ποὺ ἔβλεπε τὸ σκύλο.

Ὁ Κὰρρ καὶ ὁ Σταχτερὸς στὸ δάσος.

Ὅσο περνοῦσαν οἱ μέρες, τόσο ἡ ἄλκη γινόταν χειρότερη. Δὲν μεγάλωνε καθόλου καὶ στὸ τέλος δὲν μποροῦσε οὔτε καὶ νὰ σηκωθῇ σὰν ἔολεπε τὸν Κάρρ. Μιὰ φορὰ ὁ σκύλος πήδησε μέσα στὸ παχνί της καὶ τότε γυάλισαν τὰ μάτια της σὰ νάχε ἐκπληρωθεῖ μιὰ μεγάλη της ἐπιθυμία. Ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἡμέρα ὁ Κάρρ πήγαινε κι' ἔβλεπε καθε μέρα τὸν Σταχτερό. Καθόταν ὧρες μαζί του, τὸν ἔγλυφε, ἔπαιζε μαζί του καὶ τοῦ ἔλεγε τὸ ἕνα καὶ τὸ ἄλλο ποὺ πρέπει νὰ γνωρίζει ἕνα ζῶο τοῦ δάσους.

Καὶ τὸ παράξενο εἶναι ποὺ ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ ὁ Κάρρ σκέφθηκε νὰ πάει κοντὰ στὸν Σταχτερό, ἐκεῖνος ἄρχισε νὰ μεγαλώνει καὶ νὰ δυναμώνει. Μόλις πῆρε λίγο πάνω του, μεγαλωσε τόσο πολὺ μέσα σὲ λίγες βδομάδες, ποὺ τὸ παχνί του δὲν τὸν χωροῦσε πιὰ καὶ τὸν ἔβαλαν μέσα σὲ μιὰ μάντρα. Καὶ ὕστερα ἀπὸ λίγους μῆνες, τὰ πόδια του μεγάλωσαν τόσο πολύ, ὥστε μποροῦσε νὰ πηδήσῃ δίχως δυσκολία πάνω ἀπὸ τὴ μάντρα.

Τότε ὁ δασοφύλακας πῆρε ἀπὸ τὸν ἀφεντικὸ τὴν ἄδεια νὰ ψηλώσῃ τὴ μάντρα γιὰ νὰ μὴν μπορῇ πιὰ νὰ τὴν πηδήσῃ ἡ ἄλκη. Ἐκεῖ πέρασε ὁ Σταχτερὸς κάμποσα χρόνια κι' ἔγεινε μιὰ μεγαλοπρεπέστατη ἄλκη. Ὁ Κάρρ ἐρχόταν καὶ τοῦ κρατοῦσε συντροφιὰ ὅσο συχνότερα μποροῦσε. Τώρα πιὰ ὅμως δὲν τὸ ἔκανε ἀπὸ οἶκτο ἀλλὰ ἀπὸ θέρμη κι' ἀληθινὴ φιλία. Ἡ ἄλκη ἦταν πάντοτε θλιμμένη καὶ φαινόνταν νωθρὴ καὶ δυσκίνητη· ἀλλὰ ὁ Κάρρ ἤξερε πῶς νὰ κάνει τὸ φίλο του εὔθυμο καὶ χαρούμενο.

Ὁ Σταχτερὸς εἶχε ζήσει πέντε καλοκαίρια μὲ τὸν δασοφύλακα, ὅταν μιὰ μέρα, ἀπὸ ἕνα ζωολογικὸ κῆπο τοῦ ἐξωτερικοῦ, ἔγραψαν στὸν ἀφέντη ἂν ἤθελε νὰ τοῦς τὸν πουλήσῃ. Ναί, αὐτὸ τὸ ἤθελε εὐχαρίστως ὁ ἀφεντικός. Ὁ δασοφύλακας λυπήθηκε πολύ, ἀλλὰ δὲν θὰ ὠφελοῦσε σὲ τίποτε καὶ ἂν ἀκόμη ἐναντιωνόταν· κι' ἔτσι ἐκλείστηκε ἡ συμφωνία γιὰ τὸν Σταχτερό. Ὁ Κάρρ ἔμαθε σὲ λίγο τί ἐπρόκειτο νὰ γίνει κι' ἔτρεξε γρήγορα στὸ φίλο του γιὰ νὰ τοῦ πεῖ τὸ νέο. Ὁ σκύλος ἦταν καταλυπημένος ποὺ θὰ ἔχανε τὸν Σταχτερό, ἀλλὰ ἡ ἄλκη πῆρε τὸ πρᾶγμα ἐντελῶς ἀδιάφορα καὶ δὲν φαινόταν οὔτε εὐχαριστημένη οὔτε στενοχωρεμένη.

— Θὰ φήσῃς λοιπὸν νὰ σὲ πάρουν μακριὰ χωρὶς καμμιὰ ἀντίσταση; εἶπε ὁ Κάρρ.

— Σὲ τί θὰ ὠφελοῦσε κι' ἂν ἀντιστεκόμουνα; εἶπε ὁ Σταχτερός. Θὰ ἔμενα βέβαια μὲ περισσότερη εὐχαριστηση ἐδῶ ποὺ εἶμαι, ἀλλ' ἀφοῦ μὲ πούλησαν, πρέπει νὰ φύγω.

Ὁ Κάρρ στεκόταν μπροστὰ στὸν Σταχτερὸ καὶ τὸν κοίταζε ἐξεταστικά. Μποροῦσε κανεὶς εὔκολα νὰ διακρίνει ὅτι ἡ ἄλκη δὲν εἶχε ἀκόμα λαβει ὅλη της τὴν ἀνάπτυξη. Οἱ ὁπλές της δὲν ἦσαν ἀκόμα τόσο πλατειὲς κι' ἡ καμπούρα της δὲν ἦταν ἀκόμα τόσο ψηλὴ καὶ ἡ χαίτη της δὲν ἦταν ἀκόμη τόσο ἄγρια ὅσο τῶν ἄλλων, ἀλλὰ γιὰ νὰ πολεμήσῃ γιὰ τὴν ἐλευθερία της φαινόταν ἀρκετὰ δυνατή.

— Φαίνεται πὼς πέρασε ὅλη τὴ ζωή του στὴ σκλαβιά, σκέφθηκε ὁ Κάρρ, ἀλλὰ δὲν εἶπε τίποτε.

Κατὰ τὰ μεσάνυχτα γύρισε πίσω τὸ σκυλὶ στὴ μάντρα. Ἤξερε ὅτι ἡ ἄλκη εἶχε τώρα πιὰ ξυπνήσει κι' ἔτρωγε.

— Εἶναι στάλήθεια πολὺ φρονιμο ἀπὸ μέρους σου ποὺ δέχεσαι τὴ μοῖρα σου μὲ τέτοια ἐγκαρτέρηση, εἶπε ὁ Κάρρ ποὺ τώρα φαινόταν ἥσυχος καὶ εὐχαριστημένος. Θὰ εἶσαι κλεισμένος μέσα σ' ἕνα μεγάλο περιβόλι καὶ θὰ ἔχεις ξένοιαστη ζωή. Ἀλλὰ ξέρεις, θὰ ἦταν κρῖμα νὰ ἔφευγες ἀπὸ δῶ χωρὶς νὰ ἔχεις ἰδεῖ τὸ δάσος. Οἱ ὁμοιοί σου λένε ὅτι «ἡ ἄλκη εἶναι ἕνα μὲ τὸ δάσος» καὶ σὺ δὲν ἔχεις πάει οὔτε μιὰ φορὰ σ' αὐτό.

Ὁ Σταχτερὸς σήκωσε τὸ κεφάλι του ἀπὸ τὸ τριφύλλι ποὺ ἔτρωγε.

— Θὰ ἤθελα πολὺ νὰ ἰδῶ τὸ δάσος, εἶπε, ἀλλὰ πῶς θὰ μπορέσω νὰ πηδήσω πάνω ἀπὸ τὸν φράχτη;

— Ναί, αὐτὸ εἶναι ἀδύνατο γιὰ ἕναν ποὺ ἔχει τόσο κοντὰ πόδια σὰν καὶ σένα, εἶπε ὁ Κάρρ.

Ὁ Σταχτερὸς κοίταξε τὸν Κάρρ πού, μ' ὅλο ποὺ ἦταν ἔτσι μικροκαμωμένος, πηδοῦσε κάθε μέρα πάνω ἀπὸ τὸν φράχτη. Τὸν πλησίασε, ἔδωσε ἕνα πήδημα καί, χωρὶς νὰ τὸ καλόκαταλάβῃ καὶ ὁ ἴδιος πῶς, βρέθηκε ἔξω.

Ἄρχισαν λοιπὸν τώρα νὰ περπατοῦν οἱ δυό τους μέσ' στὸ δάσος. Ἦταν μιὰ ἔξοχη φεγγαροφώτιστη καλοκαιρινὴ βραδυά· κάτω ὅμως ἀπ' τὰ δένδρα ἦταν σκοτάδι καὶ ἡ ἄλκη περπατοῦσε μὲ προφύλαξη.

— Θὰ ἦταν καλύτερο ἂν γυρίζαμε πίσω, εἶπε ὁ σκύλος. Δὲν ἔχεις μπεῖ ποτέ σου μέσ' στὸ ἄγριο δάσος καὶ θὰ μποροῦσες εὔκολα νὰ σπάσῃς τὸ ποδάρι σου.

Τότε ὁ Σταχτερὸς ἄρχισε νὰ περπατᾷ πιὸ γρήγορα καὶ πιὸ θαρρετά.

Ὁ Κάρρ τὸν ὡδηγοῦσε στὸ βάθος τοῦ δάσους ὅπου ὑψώνονταν τὰ ἔλατα ποὺ ἦσαν τόσο πυκνοφυτεμένα, ὥστε δὲν τὰ διαπερνοῦσε οὔτε ἡ μικρότερη πνοὴ ἀνέμου.

— Ἐδῶ ζητοῦν οἱ ἄλλες ἄλκες καταφύγιο ἀπὸ τὴ βροχὴ κι' ἀπὸ τὸ κρύο, εἶπε ὁ Κάρρ. Καὶ ὅλο τὸν χειμῶνα κάθονται ἐδῶ στὸ ὑπαιθρο. Ἐσὺ ὅμως ἐκεῖ ποὺ θὰ πᾷς, θὰ εἶσαι πολὺ καλύτερα. Θὰ ἔχεις μιὰ στέγη πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι σου καὶ θὰ εἶσαι ὅπως μιὰ ἀγελάδα μέσ' στὸ σταῦλο της.

Ὁ Σταχτερὸς δὲν ἔδωσε καμμιὰ ἀπάντηση· σταθηκε ὅμως καὶ μυριζόταν τὸ διαπεραστικὸ ἄρωμα τοῦ ρετσινιοῦ.

— Ἔχεις νὰ μοῦ δείξῃς κι' ἄλλο τίποτε, ἢ αὐτὸ εἶναι ὅλο τὸ δασος; εἶπε.

Τότε ὁ Κάρρ τὸν ὡδήγησε καὶ τοῦδειξε τοὺς καλαμιῶνες καὶ τὸν μεγάλο βάλτο.

— Ἐδῶ, σ' αὐτὸν τὸ βάλτο, ἔρχονται οἱ ἄλκες ὅταν διατρέχουν κανένα κίνδυνο, εἶπε. Δὲν ξέρω πῶς τὸ καταφέρνουν, ἀλλὰ μ' ὅλο ποὺ εἶναι τόσο βαρειές, μποροῦν νὰ περπατοῦν ἀπάνω χωρὶς νὰ βουλιάζουν.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΧΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ

ΧΩΡΙΣ ΝΙ

Ὁ Γεράσιμος Βῶκος, ὁ παράξενος ἐκεῖνος ἄνθρωπος, — ποιητής, πεζογράφος, ζωγράφος, μουσικός, ἀπ' ὅλα, — ἔβγαζε τότε τὸ περιοδικὸ «Καλλιτέχνης». Ὁ μακαρίτης ὁ Κ. Χατζόπουλος, ὄχι λιγότερο παράξενος κι' αὐτός, τοῦ ἔστειλε ἀπὸ τὴ Γερμανία, ὅπου βρι κόταν ἐκεῖνο τὸν καιρό, νὰ τοῦ δημοσιεύσῃ κάποιο του διήγημα. Τοῦ ἔγραφε ὅμως νὰ προσέξῃ πολὺ τὴν ὀρθογραφία καὶ προπάντων, — γιὰ τὸ Θεό! — τὴν ὑπογραφή του: Κωσταντῖνος Χατζόπουλος, τὸ Κωσταντῖνος χωρὶς Νί. Ὁ Βῶκος τοῦ ἀποκρίθηκε νὰ εἶναι ἥσυχος καὶ θὰ προσέξῃ πολύ. Ἀλλὰ σὲ λίγες μέρες λαβαίνει πάλι γράμμα ἀπὸ τὸν Χατζόπουλο, ποὺ τοῦλεγε τὰ ἴδια: Γιὰ τὸ Θεό, τὸνομά του: Κωσταντῖνος, χωρὶς Νί...

Ὁ Βῶκος πειράχτηκε. Γιὰ τόσο κουτὸ τὸν ἔπαιρνε; Τὸ εἶχε καταλάβει δά: Κωσταντῖνος, ὄχι Κωνσταντῖνος... Δὲν εἶπε τίποτα ὅμως, καὶ τύπωνε ἥσυχα καὶ προσεκτικὰ τὸ περιοδικό του, ὅταν φτάνει καὶ τρίτο γράμμα τοῦ Χατζόπουλου: νὰ προσέξῃ τὸνομά του! Ἔ, ὁ Βῶκος δὲν κρατήθηκε πιά. «Τοῦ ἦρθαν οἱ καπνοί» καθὼς λένε. Κι' ἁρπάζει μιὰ πέννα καὶ γράφει σ' ἕνα δελτάριο πρὸς τὸ Χατζόπουλο:

«Μάλιστα! τὸ καταλάβαμε! Κωσταντῖνος χωρὶς Νί. Ὄχι Κωνσταντῖνος. Ἀλλὰ Κωσταντῖνος. — Κωσταντῖνος, Κωσταντῖνος, Κωσταντῖνος, Κωσταντῖνος....»

Κι' ἐξακολούθησε νὰ γράφῃ τὸνομα ἔτσι, ὥς ποὺ τὸ δελτάριο δὲν χωροῦσε πιά...

Ὑπόγραψε σὲ μιὰν ἀκρίτσα καὶ τὸ ἔστειλε.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΣΤΗ ΛΙΜΝΗ

Λίμνη Λεμὰν (Lac Léman) λέγεται αὐτὴ ποὺ ἐμεῖς τὴν ξέρουμε μὲ τὸνομα Λίμνη τῆς Γενεύης. Κι' εἶναι ἀλήθινὰ μιὰ ἀπὸ τὶς ὡραιότερες τοῦ κόσμου! Μέρες τώρα τὶς περνῶ κοντὰ στὰ ἥσυχα νερά της. Πρωΐ-πρωΐ μὲ χάνουν ἀπ' τὸ ξενοδοχεῖο γιὰ νὰ μὲ ξαναΐδοῦνε τὸ μεσημέρι στὴν τραπεζαρία. Πέρνω τὸ βιβλίο μου καὶ τραβῶ γιὰ τὴ λίμνη. Δὲ μ' ἀρέσει ν' ἀκολουθῶ τὸ μεγαλο δημόσιο δρόμο, τὸν γεμάτο ἀνησυχία. Προτιμῶ νὰ περνῶ μέσ' ἀπ' τὰ τελειωτα χωράφια μὲ τὶς μικρές, χαριτωμένες βίλλες τους. Στέκομαι πολλὴν ὥρα καὶ τὶς κοιτῶ, Μακαρίζω τοὺς εὐτυχισμένους ἀνθρώπους ποὺ ζοῦν μέσα σ' αὐτές, σὲ μιὰ τέτοια ἐξαίσια φύση. Ἀπὸ μακρυὰ ρίχνω τὰ μάτια μου στὶς ὄχθες τῆς λίμνης, φοβισμένος μὴ ἴδω νὰ κάθεται ἄλλος στὸν πάγκο ποὺ τόσες φορὲς μ' ἔχει φιλοξενήσει. Στο μακάριον αὐτὸν τόπο δὲ νιώθω καθόλου πικρὴ τὴ μοναξιά μου. Μοῦ εἶναι ὅλα τόσο γνώριμα! Ἔχω μάθει μαζὶ μὲ τοὺς ἀνθρώπους ν' ἀγαπῶ καὶ τὰ πράγματα. Γιατὶ εἶναι γύρω σου ὅλα τόσο ἁρμονικὰ καὶ τόσο ὡραῖα, ποὺ σοῦ γεμίζουν τὴν ψυχὴ μὲ τὴν πιὸ ἄγνὴ χαρὰ καὶ καλοσύνη. Κάθομαι καὶ διαβάζω. Μὰ νιώθω νὰ μὲ πιάνει μιὰ πλήξη, κρατώντας τὰ μάτια μου στηλωμένα στὶς ἴσιες καὶ κουραστικὲς γραμμὲς τῶν ψηφίων. Ξέρω πῶς ὅταν σηκώσω τὰ μάτια μου ἀπ' τὸ βιβλίο, ἔχω νὰ ἰδῶ τόσες ὀμορφιὲς κι' ἡ σκέψη αὐτὴ εἶν' ἀδύνατο νὰ μ' ἀφίσει νὰ διαβάσω.

Ἐδῶ ἔχω ἕνα σωρὸ μικροὺς φίλους. Ἔρχονται κάθε πρωΐ μὲ τὶς μπόνες τους νὰ ταγίσουν τοὺς γλάρους καὶ τοὺς κύκνους τῆς λίμνης. Φέρνουν μαζί τους μικρὰ κομμάτια ψωμὶ κι' εἶναι ἀγαπημένο τους παιγνίδι νὰ τὰ ρίχνουν στὸν ἀέρα γιὰ νὰ τἀρπάζουν οἱ γλάροι. Τὰ περισσότερα ὅμως κομματάκια τοὺς ξεφεύγουν γιὰ νὰ τὰ βροῦν οἱ κύκνοι ποὺ περιμένουν στὴ λίμνη μ' ἀνυπομονησία. Εἶναι τόσο ὡραῖα νὰ σὲ κοιτοῦν μὲ τὰ μικρά, ἀθῶα τους μάτια οἱ κύκνοι! ἡ χιονένια τους λευκότη πῶς σοῦ μεθᾷ τὸ βλέμμα!

Πολλὲς φορὲς βρίσκω τὴ λίμνη κάτασπρη ἀπ' τὸ πλῆθος τῶν γλάρων ποὺ ἀναπαύονται πάνω στ' ἀκύμαντα νερά. Ἀρκεῖ τότε νὰ ρίξει κάποιος λίγο ψωμὶ στὸν ἀέρα γιὰ νὰ πετάξουν ὅλοι πρὸς τὸ μέρος του μὲ δυνατοὺς κρωγμούς.

***

Εἶναι τόσες μέρες τώρα ποὺ τὶς περνῶ κοντὰ στὰ ἥσυχα νερὰ τῆς λίμνης. Κι' εἶναι οἱ ὧρες τοῦ δειλινοῦ τόσο ἥρεμες καὶ τόσο γλυκειὲς κοντὰ στὶς ὄχθες της, ποὺ σ' ἀφίνουν ναρκωμένο ἀπὸ μιὰν ὑπέρτατη γαλήνη. Κι' εἶν' ὅλα τόσο ἐξαίσια καὶ τόσο χαρούμενα γύρω σου, ποὺ καὶ τὴν πιὸ ἀνήσυχη ψυχὴ μποροῦν νὰ ξεγελάσουν, κάνοντάς την νὰ πιστέψει ὅτι ζῇ μέσα στὶς ὀμορφιὲς ἑνὸς ὀνείρου.

Λωζάνη, Αὔγουστος 1926.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΜΑΡΙΝΑΚΗΣ

Ο ΜΠΕΜΠΗΣ ΑΡΧΙΛΗΣΤΑΡΧΟΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΜΣ'.

Τὰ παιδιὰ ἄκουσαν αὐτὲς τὶς φωνές, κι' ὁ Φούσκας κι' ἡ Φεβρονία, συγκινημένοι, ἑτοιμάστηκαν νὰπαντήσουν: «Ἐδῶ! ἐδῶ!» Μὰ ὁ Μπέμπης δὲν τοὺς ἄφησε:

— Σιωπή! τοὺς πρόσταξε· τσιμουδιά! Ἄστε τους κι' ἂς φωνάζουν! Δὲν παραδινόμαστε σὰν τὸ Μαυρούκο! Γάϊδαροι εἴμαστε μεῖς; Σούτ!..

Ἔτσι μονάχα ὁ Σπίθας γαύγισε χαρούμενα ἀπ' τὸ πεζοῦλι. Κι' ὅταν ὁ Τάκης τὸν ξαναφώναξε ἀπὸ κάτω, ὁ σκύλος ἀκράτητος ὅρμησε, ροβόλησε τὸν κατήφορο, βρέθηκε κοντὰ στὸν ἀδελφὸ τοῦ Μπέμπη καὶ κοῦκαμε χίλιες χαρές.

«— Νὰ ἕνας καλὸς ἀγγελιαφόρος!» σκέφτηκε ὁ ἀρχηγὸς τοῦ στρατοῦ, ἅμα εἶδε τὸν ἔξυπνο Σπίθα.

Κι' ἔγραψε ἀμέσως ἕνα γράμμα ποὺ ἔλεγε:

«Πρὸς τὸν Ἀρχιλησταρχή!

» Τὸ καλὸ ποὺ σᾶς θέλω, νὰ παραδοθῆτε. Εἴσαστε περικυκλωμένοι ἀπὸ παντοῦ καὶ δὲν μπορεῖτε νὰ ξεφύγετε. Κάθε ἀντίσταση περιττή. Ἂν θέλετε νὰ γλυτώσετε τουλάχιστο τὰ κεφάλια σας, ἀφήστε ἐλεύθερους τοὺς αἰχμαλώτους σας καὶ παραδοθῆτε.

Ὁ ἀρχηγὸς»

Τὸ γράμμα αὐτὸ τὸ πῆρε ὁ Τάκης, τὸ ἔβαλε στὸ στόμα τοῦ Σπίθα καὶ τοῦδωσε νὰ καταλάβῃ, μὲ λόγια καὶ μὲ γνεψίματα, πὼς ἔπρεπε νὰ ξαναγυρίσῃ

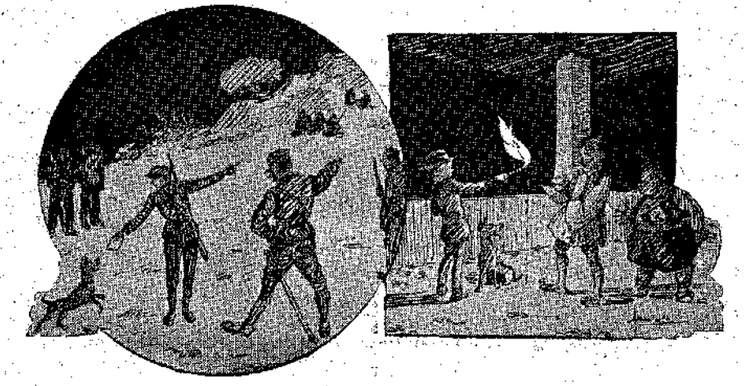

στὸν Προφήτ' Ἠλία. Ὁ Σπίθας ξανανέβηκε τρέχοντας. Κι' ἔτσι τὸ γράμμα ἔφτασε στὰ χέρια τοῦ Μπέμπη.

Φυσικά, αὐτὸς τὸ πῆρε γιὰ δικό του. «Πρὸς τὸν ἀρχιληστὴ» ἔγραφε. Ποιὸς ἄλλος ἦταν ἐκεῖ πάνω ὁ ἀρχιληστὴς κι' ὁ ἀρχιλήσταρχος; Κι' ἀφοῦ τὸ διάβασε μπροστὰ στὸ Φούσκα ποὺ ἄκουγε ζαρωμένος, καὶ στὴ Φεβρονία ποὺ τοῦ ἔφεγγε μ' ἕνα δαδί, φώναξε:

— Ὁ κύριος ἀρχιστράτηγος μπορεῖ νὰ προστάζῃ τοὺς στρατιώτες του! Ἐγὼ δὲν τὸν ἀκούω καὶ δὲν θὰ παραδοθῶ ποτέ! Ὅσο γιὰ τοὺς αἰχμάλωτους ποὺ λέει νἀφήσω ἐλεύθερους... ποιοὺς αἰχμάλωτους; Ἐμεῖς, δυστυχῶς, δὲν αἰχμαλωτίσαμε ἀκόμα κανένα. Ὁ Ἐγγλέζος μᾶς ξέφυγε. Ἂς νομίζῃ ὅμως ὁ κ. ἀρχιστράτηγος πὼς ἔχουμε κι' αἰχμάλωτους. Τόσο τὸ καλύτερο γιὰ μᾶς!

Κι' ἔγραψε μὲ τὸ μολύβι του σ' ἕν' ἀπὸ τὰ περίφημα ἐκεῖνα ἐπισκεπτήριά του:

«*Ποτὲ ὅσο ζῶ!*» — Καπετὰν Μπέμπης Καραμανίκας, ἀρχιλήσταρχος. Λημέρι: Στὸν Προφήτ' Ἠλία. Ἀριθμὸς τηλεφώνου κτλ.»

Ὕστερα τὄβαλε στὸ στόμα τοῦ Σπίθα καὶ τὸν πρόσταξε νὰ τὸ πάῃ κάτω.

(Ἀκολουθεῖ) Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑ Ι ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΕΝΤΗΚΟΝΤΑΕΤΗΡΙΔΑ

Ἀγαπητοί μου,

Τί εἶχα πιάσει τὴν πέννα νὰ σᾶς γράψω, ἀναγκάσθηκα νὰ τὴν ἀφήσω, γιὰ νὰ δεχθῶ μιὰ ἐπίσκεψη. Ἦταν μιὰ φίλη μου κυρία, πολὺ μορφωμένη, πολὺ ἔξυπνη, ποὺ ἄλλην ὥρα θὰ μοῦ ἔκανε μεγάλη εὐχαρίστηση νὰ μιλήσω λίγο μαζί της. Ἀλλὰ ἡ ἐργασία μου, τὴν ὥρα ἐκείνη, δὲν δεχόταν ἀναβολή· καί, γιὰ νὰ τὴν κάμω νὰ τὸ καταλάβῃ, νὰ τῆ διώξω μὲ τρόπο, τῆς εἶπα:

— Τώρα πρέπει νὰ γράψω τὴν Ἐπιστολή μου... τὴν ἄφησα τὴν τελευταία στιγμή, καὶ δὲν ἔχω βρεῖ οὔτε τὸ θέμα, φαντασθῆτε!

Αὐτὸ τὸπα ἔτσι, γιατὶ τὸ θέμα μου τὸ εἶχα βρεῖ πρὸ πολλοῦ. Ἡ φίλη μου ὅμως τὸ πίστεψε. Καὶ μιὰ στιγμὴ φάνηκε στενοχωρημένη: Ἂν μποροῦσε νὰ μὲ βοηθήσῃ!.. Τί κακὸ νὰ βεύζεται κανεὶς νὰ γράψῃ κάτι τί καὶ νὰ μὴν ξέρῃ οὔτε τί θὰ γράψῃ!.. Κι' ἄξαφνα τὰ μάτια της ἔλαμψαν:

—Ἐγὼ νὰ σᾶς δώσω ἕνα θέμα! εἶπε.

—Ἀλήθεια; ἔκαμα μὲ προσποιητὴ χαρά. Καὶ σὰν τί;

— Τὴν Πεντηκονταετηρίδα τῆς Διαπλάσεως!

—Ὦ! ἀπὸ τώρα...

—Ἀπὸ τώρα βέβαια! Δὲν θὰ γιορταστῆ τὸ 1928;

— Ναί... ἐντὸς τοῦ 1928.

— Λοιπὸν ἔφτασε! Καὶ μοῦ φαίνεται ὅτι τὰ παιδιά σας πρέπει νὰ εἶναι προετοιμασμένα. Τὰ προετοιμάσατε καθόλου;..

— Νομίζω... ἀρκετὰ τοὺς ἔχει πεῖ ἡ Διάπλασις...

— Ἔ, πρέπει τώρα νὰ τοὺς πῆτε καὶ σεῖς. Αὐτὸ εἶναι μεγάλο πρᾶγμα! Κλείνουν πενήντα χρόνια ἀφότου ἄρχισε ἡ Διάπλασις. Κανένα περιοδικὸ στὴν Ἑλλάδα δὲν ἔζησε τόσο. Μὰ καὶ κανένα δὲν ἔκαμε στὴ ζωή του ὅσα ἡ Διάπλασις! Ἐμόρφωσε τὰ Ἑλληνόπουλα τριῶν γενεῶν. Νά, ἐγώ, παλιὰ Διαπλασοπούλα, εἶμαι σήμερα γιαγιά. Ὁ γιός μου ἔγινε Διαπλασόπουλο ἀπὸ μένα. Καὶ τώρα εἶναι ἡ ἐγγονή μου ἀπὸ τὸ γιό μου. Στὴν οἰκογένειά μου, ὅλοι μας θὰ γιορτάσουμε μεθαύριο: ἐγώ, ὁ ἄντρας μου, τὰ παιδιά μας, τὰ ἐγγόνια μας. Καὶ πόσες ἄλλες οἰκογένειες, στὸν Ἑλληνισμό, δὲν εἶχαν τὴ Διάπλασί τους αὐτὰ τὰ πενήντα χρόνια συνεχῶς; Σὲ πόσες δὲν τὴ μεταβίβασαν τὰ μεγαλύτερα ἀδέλφια στὰ μικρότερα, οἱ γονεῖς στὰ παιδιὰ κι' οἱ πάπποι στὰ ἐγγόνια; Ἡ Διάπλασις εἶναι πιὰ μιὰ Παράδοση, μιὰ Ἰδέα, ἕνα Σύμβολο. Κι' ἡ Πεντηκονταετηρίδα τῆς Διαπλάσεως θὰ συγκινήσῃ, θὰ ἐνθουσιάσῃ κόσμο καὶ κοσμάκη! Ἀλλὰ γιὰ νὰ γεννηθῆ αὐτὴ ἡ συγκίνηση, αὐτὸς ὁ ἐνθουσιασμός, δὲν ἀρκεῖ ἡ ἐκτίμηση κι' ἡ ἀγάπη ποὺ τῆς ἔχουμε ὅλοι. Πρέπει νὰ κινηθοῦμε, νὰ μαζευτοῦμε, νὰ μιλήσουμε... Τί λογαριάζετε, ἀλήθεια, νὰ γίνῃ στὴν Πεντηκονταετηρίδα;

— Μά... ἀκόμη... δὲν ἀποφασίσθηκε ἀκόμη...

— Βλέπετε; Ἐγὼ νομίζω ὅτι ἔπρεπε νὰπροφασισθοῦν ὅλα, γιὰ νὰρχίσῃ ἡ σχετικὴ ἐργασία καὶ προπάντων ἡ προπαγάνδα. Τὰ παιδιά, τὰ σημερινὰ Διαπλασόπουλα,— τί εὐτυχισμένα!— πρέπει νὰ σπρωχθοῦν, νὰ κουνηθοῦν πρῶτ' αὐτὰ καὶ νὰ ξεκουνήσουν καὶ τἄλλα, τὰ παλιά, ἐμᾶς, τὶς γιαγιάδες, τοὺς παππούδες, τοὺς μπαμπάδες, τὶς μαμμάδες...

— Ὅσο γιὰ τὰ παιδιά, εἶπα, αὐτὰ ἔχουν σκεφθεῖ κι' ἀποφασίσει νὰ κάμουν ἕνα παιδικὸ ἢ λευκὸ χορό, ποὺ θὰ τὸν καθιερώσουν μάλιστα ὥστε νὰ γίνεται κάθε χρόνο: Ὁ Χορὸς τῆς Διαπλάσεως.

—Μπράβο! Αὐτὸ εἶναι μιὰ θαυμασία ἰδέα! φώναξε ἡ φίλη μου μ'ἐνθουσιασμό. Καὶ πρέπει νὰ γίνῃ. Ἕνας χορὸς εἶναι κάτι σύμφωνο μὲ τὸ πνεῦμα τῆς ἐποχῆς. Κι' ἀκόμα μπορεῖ νἀρχίσῃ στὴ Διάπλασι κι' ἕνα κέρδος ὁλικό, νὰ τῆς δίνει τὰ μέσα νὰ βελτιώνεται, νὰ προοδεύῃ...

— Μ' αὐτὸ τὸ εἴπαμε. Μιὰ καὶ τὸ Κράτος τὴν ἀφίνει ἀβοήθητη...

— Ἄ, καὶ τὸ Κράτος πρέπει νὰ τὴ βοηθήσῃ, νὰ τὴν ἀνταμείψῃ! Κι' εἶναι μιὰ εὐκαιρία νὰ γίνῃ κι' αὐτὸ στὴν Πεντηκονταετηρίδα της. Νὰ κάμετε μιὰ μεγάλη Ἐπιτροπὴ ἀπὸ παλιὰ Διαπλασόπουλα, νὰ μὲ βάλετε καὶ μένα, κι' ἔννοια σας! Εἶναι δική μας δουλειά. Τὰ παιδιὰ ἂς κάμουν τὸ χορό τους. Ἐμεῖς θὰ κάμουμε ἄλλα... Ἀλήθεια, δὲν πρέπει νὰ γίνῃ καὶ μιὰ φιλολογικὴ καὶ καλλιτεχνικὴ γιορτὴ στὸν Παρνασό, σὰν τὴν ἀξέχαστη ἐκείνη ποὺ ἔγινε στὴν Τριακονταετηρίδα;

— Βεβαιότατα!

— Καὶ νὰ ἐκδοθῆ ἕνα πανηγυρικὸ φύλλο, ὅπως τότε, μ' ὅλα τὰ σχετικά;

— Ναί, ναί.

— Λοιπὸν ὡραῖα! Ἐμένα μοῦ φαίνεται πῶς δὲν χρειάζεται καὶ τίποτ' ἄλλο: Ὁ χορός, ἡ φιλολογικὴ γιορτὴ καὶ τὸ πανηγυρικὸ φύλλο. Ἀλλὰ εἴπαμε: γιὰ νὰ γίνουν αὐτά, πρέπει νὰ προϊδεασθοῦν καὶ νὰ προετοιμασθοῦν τὰ παιδιὰ ἀπὸ τώρα. Καὶ πολὺ γρήγορα νἀρχίσῃ ἡ ἐργασία. Γιὰ τὴν ὥρα, γράψτε τους μιὰ Ἐπιστολή. Νά, αὐτὰ ποὺ εἴπαμε. Δὲν εἶναι τὸ καλύτερο θέμα ποὺ μπορούσατε νὰ βρῆτε;..

Μὰ τὴν ἀλήθεια, ἡ φίλη μου εἶχε δίκιο. Μοῦ ἔδωσε ἕνα θέμα πιὸ βιαστικὸ ἀπὸ κεῖνο ποὺ εἶχα. Κι' ἀφοῦ ἔφυγε, ξανάπιασα τὴν πέννα κι' ἔγραψα αὐτὴ τὴν ὁμιλία ποὺ κάναμε.

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΜΟΚΟΚΟ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ JULES CHANCEL]

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ναί, μὰ τότε ἔγινε κάτι χειρότερο. Οἱ μέλισσες ρίχτηκαν σὲ ὅλους καὶ ὅλο τὸ «στράτευμα» τώρα ἦταν ἄνω-κάτω. Ὅλοι ἔτρεχαν, σκεπάζοντας τὸ πρόσωπό τους μὲ τὰ χέρια τους. Ναί, μὰ τὰ ἔντομα ἦταν ἄπειρα καὶ λυσσασμένα ἀπὸ θυμό. Ποῦ νὰ γλυτώσει κανένας!

Τέλος ἕνας ἀπὸ τοὺς μαύρους κατάφερε ν' ἀνάψει φωτιὰ καὶ μαζεύτηκαν ὅλοι γρήγορα τριγύρω στὸν καπνό. Σὲ λίγο, μάζευαν τσαμπιὰ-τσαμπιὰ τὶς μέλισσες, κρεμασμένες στὰ χέρια, στὰ μαλλιά τους, ζαλισμένες ἀπὸ τὸν καπνό. Ὁ Ἡρακλῆς κάνει προσκλητήριο στοὺς ἄνδρες του καὶ τοὺς μετρᾶ. Λείπει ὁ Πατατούκας. Ὅλοι κοιτάζονται ἀνήσυχοι.

— Δὲν κατάφερε νὰ γλυτώσει αὐτὸ τὸ ζῶο; μουρμουρίζει ὁ καπετὰν Μάριος.

Ἀφοῦ ἔψαξαν λίγο, τὸν βρῆκαν ξαπλωμένο χάμω, ἀναίσθητο, σκεπασμένον ἀπὸ μέλισσες.

Τὴ νύχτ' αὐτή, κανεὶς δὲν ἔκλεισε μάτι στὸ Ἐπιτελεῖο τοῦ Συντάγματος Μοκοκό, γιατὶ ὁ καϊμένος ὁ Αὔγουστος ἦταν σὲ τόσο ἄσχημη κατάσταση, ὥστε περίμεναν ἀπὸ ὥρα σὲ ὥρα τὸ τέλος του. Δίπλα του εἶναι ξαπλωμένος κι' ὁ Πατατούκας, πρισμένος, κατακόκκινος, παραμορφωμένος. Κινδυνεύει κι' αὐτὸς σοβαρὰ νὰ πάθει ἀπὸ δηλητηρίαση.

Οἱ φίλοι μας τὸν προσέχουν κι' αὐτὸν μὲ τὴν ἴδια στοργή, γιατὶ νοιώθουν ἀκόμη καὶ κάποια τύψη ποὺ τὸ ἔβαλαν στὰ πόδια κι' ἄφησαν χωρὶς βοήθεια ἕναν ἀπὸ τοὺς δικοῦς τους.

Ἡ μικρὴ Ἰσλὲ τίμησε τὸν κόκκινο σταυρὸ ποὺ φοροῦσε στὴ στολή της. Ὅλη τὴ νύχτα δὲν ἔπαψε στιγμὴ νὰ φροντίζει πότε τὸν ἕνα καὶ πότε τὸν ἄλλον ἄρρωστο. Ὁ Αὔγουστος βρισκόταν στὴν τέταρτην ἡμέρα τοῦ κιτρινοῦ πυρετοῦ καὶ ἄρχιζαν πιὰ ὅλοι τώρα νὰ φοβοῦνται ὅτι τὸ λεπτὸ κι' ἀδύνατο σῶμα τοῦ καλοῦ παλιάτσου δὲ θὰ μποροῦσε νἀνθέξῃ στὴν τρομερὴ ἀρρώστια.

Ποῦ καὶ ποῦ ἄνοιγε τὰ μάτια του, ποὺ εἶχαν χάσει τὴν ἔκφρασή τους, κοίταζε τὰ φῶτα τῆς καλύβας καί, νομίζοντας ὅτι βρίσκεται στὸ τσίρκο, παραμίλοῦσε:

— Σβύσε τὸ φῶς, Πούμ-Πούμ! θὰ

φωνάξω τὸ σταυλίτη νὰ σὲ ξυλοκοπήσει. Σβύσε τὰ φῶτα!

Ἄλλοτε πάλι θαρροῦσε πῶς κυνηγοῦσε ἀκόμα τὸ πράσινο διαμάντι.

— Σᾶς λέω πῶς τὸ διαμάντι γλύστρησε σὲ κάποια χαραμάδα στὸ πάτωμα!.. Ρωτήστε τὴν πλύστρα νὰ σᾶς πεῖ... Δὲ βρίσκεται πιά! Δὲ βρίσκεται ποτέ!

Ὁ καϊμένος ὁ Μοκοκὸ ἦταν τρελλὸς ἀπὸ τὴν ἀπελπισία του.

— Αὐτὸς πεθαίνει γιὰ μένα! ἔλεγε. Μὰ ἡ γενναία Ἰσλὲ μπῆκε στὴ μέση.

— Ὄχι! εἶπε. Αὐτὸς δὲν πεθαίνει. Ἐγὼ θὰ δώσω φάρμακο τοῦ μπαμπᾶ-Μαμοῖ, κι' αὐτὸ γιατρεύει ὅλα.

Οἱ ἄλλοι δὲν ἐμπόδισαν τὴ μικρὴ νὰ ἐφαρμόσει τὴ σκέψη της, γιατὶ ἔβλεπαν ὅτι ὁ φτωχὸς παλιάτσος ἦταν ποὺ ἦταν χαμένος.

Ἡ μικρὴ νοσοκόμα πλησίασε τὸν ἑτοιμοθάνατο, τοῦ ἄνοιξε σχεδὸν μὲ τὸ στανιὸ τὸ στόμα καὶ τοὔρριξε μέσα τὸ φάρμακο, ποὺ ἦταν μέσα στὸ καλαμάκι της. Ὕστερα ὅλοι περίμεναν μὲ ἀγωνία τὸ ἀποτέλεσμα.

Πέρασαν ὧρες ὁλόκληρες, ἀργὲς καὶ θλιβερές, κι' ἡ κατάσταση τοῦ Αὐγούστου δὲν ἔδειξε καμμιὰ μεταβολή. Μάλιστα ἡ ἀναπνοή του γινόταν ὅλο καὶ πιὸ ἀσθενική, τὸ πρόσωπό του ὅλο καὶ πιὸ κίτρινο. Ἀπ' τὴν ἀνοιχτὴ πόρτα τῆς καλύβας ἀκουγόνταν, μέσα στὴν ἥσυχη ἀφρικανικὴ νύχτα, τὰ γαυγίσματα τῶν τσακαλιῶν καὶ τὸ οὔρλιασμα τῆς βαινας, ὅμοιο μ' ἕνα ἀπαίσιο τρεμουλιάσμα γέλιο.

Ὁ Μοκοκὸ κι' ἡ Ἰσλὲ ἀναγνώριζαν αὐτὲς τὶς φωνὲς κι' ἔτρεμαν στὴ σκέψη ὅτι τ' ἄγρια αὐτὰ σαρκοφάγα ἔμελλαν νὰ κατασπαράξουν τὴ λεία ποὺ θὰ τοὺς πρόσφερεῖσως ὁ ἀπαίσιος προμηθευτής τους, ὁ θάνατος.

Τέλος, σώθηκε ἡ πένθιμη αὐτὴ νύχτα κι' ὁ ἥλιος πρόβαλε πάλι ξαφνικὰ-ξαφνικά, χωρὶς τὸ ἤρεμο φῶς τῆς χαραυγῆς, ποὺ ξέρουμε στὶς χῶρες μας. Στὴν Ἀφρικὴ δὲν ὑπάρχει ροδοδάκτυλη αὐγή. Μιὰ ἀσημένια λουρίδα προβάλλει ἀπότομα στὴν ἀνατολή, κι' ὁ ἥλιος βγαίνει ἀμέσως!

Ἡ ἀνατολὴ ἔφερε στοὺς φίλους μας μιὰν εὐχάριστη ἔκπληξη. Ὁ ἄρρωστος, ποὺ τὸν θεωροῦσαν ἑτοιμοθάνατο, γύρισε ἀνέλπιστα στὸ καλύτερο.

Ὁ ἀγαθὸς παλιάτσος φαινόταν σὰ νἄπερνε ζωὴ ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμή. Τὰ μάγουλά του ἄρχισαν νὰ χάνουν τὴ φοβερὴ κιτρινάδα τους κι' ἄνοιξε τέλος στιγὰ-στιγὰ τὰ κουρασμένα του βλέφαρα. Ἀναγνώρισε τοὺς φίλους του καὶ ψιθύρισε:

— Μοῦ φαίνεται σὰ νἄρχομαι ἀπὸ πολὺ μακρυά... Ἤμουν πολὺ ἄρρωστος;..

— Ναί, τοῦ εἶπε ὁ Μοκοκό, ἐσὺ πολὺ ἄρρωστος, καλέ μου Αὔγουστε, μὰ ἐσένα τώρα ἔκαμε καλὰ ἡ μικρὴ Ἰσλέ.

Ὁ παλιάτσος ἦταν πολὺ ἀδύνατος ἀκόμα γιὰ νὰ φανερώσει τὴν εὐγνωμοσύνη του στὴν κόρη τοῦ Μαμοῖ. Ἔφερε μοναχὰ τὰ χεράκια τῆς μικρῆς ὡς τὰ χείλη του καὶ τὰ φίλησε. Ὕστερα βυθίστηκε σὲ βαθὺ ὕπνο, ποὺ θὰ τοῦ ἔφερνε πάλι τὶς δυνάμεις του.

Ὅλοι βγῆκαν προσεχτικὰ ἀπὸ τὴν καλύβα, πατώντας στὰ νύχια.

Στὴ διπλανὴ καλύβα ἦταν κι' ὁ Πατατούκας, σὲ καλὴ κατάσταση κι' αὐτός.

— Ἂν μοῦ δίνατε ἕνα ρακί, εἶπε

«Ὁ Πούμ-Πούμ σάλπιζε χαρούμενα...» (Σελ. 401, στ. β'.)

ἱκετευτικὰ στοὺς φίλους του, θὰ γινόμουν ἐντελῶς καλά.

Οἱ φίλοι μας γέλασαν· ὡστόσο ὅμως ὁ καπετὰν Μάριος ἔδωσε στὸν παλιὸ καθηγητὴ τὸ παγούρι του γεμάτο ρακὶ καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἔλα, πιὲς στὴν ὑγειά μου, κατεργαράκο, νὰ πιῶ κι' ἐγὼ στὴ δική σου.

Ὁ Ἡρακλῆς στάθηκε κι' αὐτὸς μ' ἐπισημότητα πλάϊ στὸ κρεββάτι καὶ εἶπε μὲ ὕφος Ναπολέοντος:

— Δεκανέα, πληγώθηκες ἐπάνω στὴν ἐκτέλεση τῶν καθηκόντων σου. Γι' ἀνταμοιβή, σὲ ὀνομάζω λοχία.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Δὲν ξεχνᾶ κανεὶς ποτὲ τὸ φυσικό του...

Τέλος ὅλα διορθώθηκαν καὶ τὸ στράτευμα τοῦ Μοκοκὸ ξεκίνησε πάλι γιὰ τὸ Ἀκουτονάρ, χωρὶς κανένα ἄλλο ἐμπόδιο.

Ὁ Αὔγουστος τώρα βάδιζε χαρούμενος πλάϊ στὴν κούνια τῆς Ἰσλέ, καὶ δὲν ἔπαυε νὰ τὴν περιποιεῖται καὶ νὰ τῆς δείχνει τὴν εὐγνωμοσύνη του.

— Ἡ ἀραπίτσα αὐτή, ἔλεγε ὁ Ἡρακλῆς, εἶναι ὁ καλός μας ἄγγελος. Χωρὶς αὐτήν, νὰ τὸ ξέρεις, δὲ θἄμαστε στὴ ζωή, οὔτ' ἐγώ, οὔτ' ἐσύ.

Ἡ πορεία ἐξακολουθοῦσε μονότονη. Εἶχαν περάσει τὴν ἐπικίνδυνη περιοχὴ τοῦ κίτρινου πυρετοῦ κι' ἔφτασαν στὶς χῶρες, ὅπου δὲν εἶχαν πατήσει τὸ πόδι τους οἱ λευκοί.

Ἐδῶ δὲν συναντοῦσαν πιὰ ἀποσπάσματα ἀπὸ σπαχῆδες ἢ ἀπὸ πεζούς, νὰ περνοῦνε χαιρετώντας καὶ νὰ κοιτάζουν μ' ἀπορία τὸ παράδοξο αὐτὸ στράτευμα μὲ τὴν εὐρωπαϊκὴ στολή, χωρὶς νὰ μποροῦν ν' ἀναγνωρίσουν τὴν ἐθνικότητά του.

Ἡ πορεία ἦταν δύσκολη στὰ μονοπάτια, ποὺ μόλις τὰ ξεχώριζε κανεὶς ἀνάμεσα στὴν ἄφθονη βλάστηση καὶ στὶς πυκνὲς συστάδες ἀπὸ φοινικιές, ἀπὸ φτέρες κι' ἀπὸ θεριεμένες περιπλοκάδες.

Δέκα μαῦροι πήγαιναν ἐμπρὸς κι' ἄνοιγαν δρόμο μὲ τὰ τσεκούρια τους.

— Δόξα σοι ὁ Θεός! ἔλεγε ὁ Πούμ-Πούμ, τουλάχιστο μπορεῖ ν' ἀνασαίνει κανεὶς σ' αὐτὸ τὸν ἥσκιο!

Ἦταν πολὺ διασκεδαστικὸ νὰ βλέπει κανεὶς τοὺς παλιάτσους νὰ πηδοῦν κανένα αὐλάκι ἢ νὰ σκαρφαλώνουν σὲ κανένα κορμό, ποὺ τύχαινε νὰ φράζει τὸ μονοπάτι.

Ἕνα πρωΐ, ἡ τοποθεσία ἔγινε ἄξαφνα πιὸ φωτεινὴ καὶ πυκνὲς φυτεῖες ἀπὸ μπανανιὲς εἰδοποίησαν τοὺς φίλους μας ὅτι τὸ δάσος εἶχε πιὰ τελειώσει κι' ὅτι ἔφταναν σὲ κατοικημένες περιοχές.

Ὁ Μοκοκὸ κι' ἡ Ἰσλὲ δὲ μποροῦν πιὰ νὰ κρύψουν τὴ χαρά τους. Ξανακοιτοῦν τὰ γνώριμά τους δέντρα καὶ τὰ ζῶα κι' ἀκοῦν τ' ἀγαπημένο κελάδημα τῶν γνώριμων πουλιῶν.

— Τρεῖς μέρες ἀκόμα, τρεῖς μέρες μοναχὰ καὶ μεῖς φτάνουμε στὸ Ἀκουτονάρ... Ἐμεῖς πολεμήσουμε τοὺς Μπαταμπούμ.

Κι' ὁ διάδοχος τοῦ βασιλιᾶ Τόφφα γύριζε πίσω καὶ καμάρωνε τὸ στράτευμά του. Τί μεγαλοπρέπεια ποὺ εἶχε ὁ Ἡρακλῆς, τί γαλήνη καὶ ψυχραιμία ὁ καπετὰν Μάριος, τί χάρη κι' ἐπιτηδειότητα ὁ Πούμ-Πούμ!

(Ἀκολουθεῖ) ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΕΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΓΥΦΤΟΙ

[Ἀριθ. Ἔγκρ. 112]

Γεννήθηκε μιὰ μέρα παγερὴ
σ' ἕνα ταξίδι τους. Μιὰ μέρα
ποὺ ὅλα τὰ στοιχειὰ ἐδῶ στὴ γῆ
συμφώνησαν, τραγούδησαν μαζὶ
τραγούδι ποὺ δὲ λέει φλογέρα.

Ναί, τότες ἐγεννήθη τὸ φτωχό...
Περάσαν ἀπ' τὴ μέρα ἐκεινη
χρόνια ποὺ δὲ θυμᾶται τὸν ἀριθμό·
ἀσπρίσαν τὰ μαλλιά του, τὸ χτικιὸ
ἀγήμπορο τὸν ἔρριξε στὴν κλίνη.

Καὶ πέθανε μιὰ μέρα παγερὴ
σ' ἕνα μακρὺ ταξίδι τους. Μιὰ [μέρα
ποὺ ὅλα τὰ στοιχειὰ ἐδῶ στὴ γῆ
συμφώνησαν, τραγούδισαν μαζὶ
τραγούδι ποὺ δὲ λέει φλογέρα...

Γαλάξιος Οὐρανὸς

ΠΑΡΑΞΕΝΕΣ ΚΟΥΒΕΝΤΕΣ

[Ἀριθ. Ἔγκρ. 102]

Ὁ κρότος τῆς βροχῆς, ποὺ χτυποῦσε τὰ τζάμια, μὲ ξύπνησε. Σηκώθηκα κι' ἀνοιξα τὸ παράθυρο. Ἔβρεχε δυνατὰ κι' οἱ στάλες, καθὼς κυλοῦσαν γογγές, πλημμύριζαν τὸν κῆπο καὶ τὴν πλακόστρωτη αὐλή.

Σηκώθηκα, ντύθηκα, πῆρα τὸ πρόγευμά μου καὶ κάθησα μ' ἕνα κέντημα στὸ παράθυρο. Μὰ δὲν μποροῦσα νὰ δουλέψω. Ἡ βροχὴ μ' εἶχε νευριάσει κι' ἡ βελονιὲς ἀκολουθοῦσαν ἄτακτα ἡ μιὰ τὴν ἄλλη. Πέταξα τὸ ἐργόχειρο, κάθησα στὸ γραφεῖο κι' ἑτοιμάστηκα νὰ γράψω. Μὰ ἡ ψυχή μου εἶχε γίνει βαρειὰ σὰν μολύβι, γέμισε μελαγχολία καὶ ξυπνοῦσε μονάχα πένθιμες καὶ σκοτεινὲς ἀνάμνησες. Ἄρχισα νὰ τραγουδῶ. Μὰ ἡ φωνὴ ξεψυχοῦσε πρὶν ἀνεβῇ στὸ στόμα. Τί θἄκανα; Μὲ μιὰ γοργὴ κίνηση σκαρφάλωσα στὸ παράθυρο κι ἀφηρημένα κοιτοῦσα τὶς στάλαγματιὲς ποὺ ἀράδιαζαν ὁλόενα καὶ πηδοῦσαν σὰν τρελλὲς στὴν αὐλὴ γεμάτες πεῖσμα ποὺ θὰ ξεχειλοῦσαν.

Σὲ λίγο ἡ βροχὴ σταμάτησε ὁλότελα καὶ πρόβαλε ὁ ἥλιος. Κυνηγημένα ἔφευγαν τὰ σύννεφα μακρυά. Ἄφισα τὸ παράθυρο καὶ κατέβηκα στὸν κῆπο. Τί ὁμορφιὰ καὶ μαγεία! Ἔλαμπαν ἀπὸ τὸν ἥλιο οἱ στάλες τῆς βροχῆς καὶ γυάλιζαν σὰν πελώρια καθάρια διαμάντια. Μοῦρθαν στὸ νοῦ οἱ μαγεμένοι κῆποι τῶν παραμυθιῶν, ποὺ τὰ λουλούδια καὶ τὰ δέντρα σκορποῦσαν διαμάντια καὶ μιλοῦσαν σὰν νάνταν ζωντανά.

Τὸν καιρὸ τῶν παραμυθιῶν μόνο μιλοῦσαν; Γιατὶ καὶ τώρα μοῦ φάνηκε πὼς ἄκουσα μουρμουρητό, μιλιὲς σιγανές. Ἀκούμησα σ' ἕνα δέντρο κι' ἄκουσα τὴν παράξενη αὐτὴ κουβέντα. Πρῶτα μιλοῦσε ἕνα ὁλάνοιχτο τριαντάφυλλο, ποὺ ἡ βροχὴ τὸ εἶχε σκυφτὸ κι' ἔμοιαζε σὰν ἄτακτο παιδάκι ποὺ μὲ σκυμμένο τὸ κεφάλι πήγαινε σχολειό. Αὐτὴ ἡ σκέψη μου μ' ἔκανε νὰ γελάσω, μὰ γιὰ νὰ μὴν ταράξω τὴν κουβέντα, κρατήθηκα. Τὸ τριαντάφυλλο ἔλεγε:

— Οὔφ, καλὴ εἶναι κι' ἡ βροχή. μὰ ὄχι νὰ βαστάει τόσο πολύ. Κυττάξτε τὰ φύλλα μου, βάραιναν τόσο πολύ, ποὺ ἂν φυσήσει λίγος ἀγέρας, καθὼς εἶναι ὁλάνοιχτα, θὰ πέσουν ἀμέσως.

— Ἀμ' ἐγὼ τί νὰ πῶ; λέγει πιὸ πέρα ἕνα ἑκατόφυλλο μπουμπούκι— ποὺ μόλις ἄρχισα ν' ἀνοίγω γιὰ νὰ χαρῶ τὸν ἥλιο, πῆρε ἡ βροχὴ καὶ κάθισε ἀπάνω μου καὶ μὲ βαραίνει σὰ μολύβι.

— Καλά, — πετιέται πιὸ πέρα μιὰ μαργαρίτα,— ὅλοι σας ἔχετε δίκιο, μὰ τί νὰ πῶ κι' ἐγὼ ποὺ τὰ φυλλαράκια μου ἔγειραν ὅλα σὰ μαραμένα; Κατέβηκε χτὲς ἡ ὄμορφη κοπέλλα τοῦ σπιτιοῦ καὶ ἐπειδὴ δὲν ἤμουνα καλὰ ἀνοιγμένη, δὲν μ' ἔκοψε γιὰ νὰ μὲ καρφώσῃ στὸ καινούργιο της φόρεμα παρὰ ἔκοψε κεῖνη τὴ γριὰ ποὺ ἦταν πιὸ κάτω. Θὰ σκάσω! Θὰ σκάσω!

Καὶ προσπαθοῦσε μὲ μανία νὰ τιναχτεῖ γιὰ νὰ σκορπίσῃ τὴ βροχὴ ἀπὸ πάνω της. Κι' ἦταν ἰσσο ἀστεία ἔτσι βρεγμένη! Ἔμοιαζε σὰ λαδωμένος ποντικὸς ἢ σὰν παπάκι ποὺ βγαίνει ἀπὸ τὴ λίμνη ζαρωμένο, μὲ τὸ κεφαλὶ μονάχα ψηλά. Ἔτσι κι' αὐτὴς μόνο τὸ κίτρινο κεφαλάκι της ξεχώριζε.

Κάτι πῆγε νὰ πῇ μιὰ παπαρούνα ἀπὸ τὴν ἄκρη τοῦ κήπου, μὰ φωνὲς πολλὲς καὶ ἀνακατωτὲς τὴν ἔκοψαν. Ἤταν τὸ χῶμα καὶ οἱ ρίζες ποὺ ζητοῦσαν κι' αὐτὰ τὸ λόγο. Ἕνα μουρμουρητὸ ξεχώρισα:

— Παλιολούλουδα! Δὲν σᾶς νοιάζει παρὰ γιὰ τὴν ὁμορφιὰ σας μονάχα καὶ φαντάζεστε πὼς θὰ ζοῦσατε χωρὶς τὴ βροχή;

— Ἂν δὲν ἤταν ἡ βροχή, λέει τὸ χῶμα, πῶς θὰ μποροῦσα νὰ τρέφω τὶς ρίζες σας;

— Χωρὶς τὴ βροχή, πῶς θὰ τρέφαμε τὰ κλωνιά σας καὶ σᾶς; εἶπαν οἱ ρίζες.

Κάτι πῆγε νὰπαντήσει μιὰ τσουκνιδούλα, μὰ οἱ φωνὲς τῶν ἀδελφῶν μου καὶ τοῦ σκύλου μου ποὺ ἐρχόνταν νὰ μὲ βροῦν, δὲν μ' ἄφισαν νἀκούσω καὶ νὰ μάθω κι' ὅσα ἄλλα παράξενα συμβαίνουν στοὺς κήπους.

Ἀρχοντοποῦλα

Η ΑΛΕΠΟΥ

[Ἀριθ. Ἔγκρ. 110]

Γυρίζοντας στὸ σπίτι μου ἀπὸ τὸ σχολεῖο, τὴν εἶδα δεμένη μὲ μιὰν ἀλυσίδα νὰ κάνῃ σὰ λυσσασμένη. Ἀπὸ μακρὰ τὴν πέρασα γιὰ σκυλὶ ποὺ, ἐπειδὴ τὄχαν ἀφήσει χωρὶς νερό, εἶχε λυσσάξει. Ἀλεποῦ δὲν φανταζόμουν ποτὲ πὼς μπορεῖ νὰ ἤταν δεμένη στὴν πόρτα ἑνὸς μαγαζιοῦ.

Γιαὐτὸ ὅταν πλησίασα καὶ εἶδα τὰ πεταχτὰ αὐτάκια της, τὸ στεγόμακρο κορμί της καὶ τὴ φουντωτὴ οὐρά της, στάθηκα ἐκπληκτος. Γιὰ λίγα λεπτὰ τὴν κοίταζα. Ἐκείνη, βλέποντάς με, φαινόταν ὅτι στενοχωριόταν περισσότερο. Βρισκόταν ὅλο σὲ κίνηση, χωρὶς οὔτε μιὰ στιγμὴ νὰ σταθῇ οὔτε ν' ἀνασάνῃ... Ἔτρεχε ὅσο τῆς ἐπέτρεπε τὸ μῆκος τῆς ἁλυσίδας της σουρνοντας χάμου τὸ κοκαλιάρικο σῶμα της.

Κείνη τὴ στιγμὴ ἔβγαινε ὁ μικρὸς ὑπάλληλος τοῦ μαγαζιοῦ γιὰ νὰ τῆς δώσει φωμί· ἐκείνη, μόλις τὸν εἶδε, ἡμέρεψε λιγάκι. Ἀμέσως ὑπέθεσα ὅτι μποροῦσε νὰ τὴν εἶχαν πιάσει ἀπὸ μικρὴ καὶ γι' αὐτὸ νὰ γνωρίζῃ τοὺς ἀφεντικούς της. Ρώτησα τὸν ὑπάλληλο καὶ μοῦ τὸ ἐβεβαίωσε: Τὴν εἶχαν βρεῖ σὲ μιὰ φωλιὰ ἀλεποῦς μαζὶ μὲ δυὸ ἄλλα μικρὰ ἀλεπόπουλα. Ἡ μάννα τους τότε ἔλειπε καὶ κεῖνα ἤταν μικρὰ καὶ δὲν μποροῦσαν νὰ τρέξουν... Φεύγοντας, στὸ δρόμο συλλογιζόμουν τὴν κακὴ τύχη τῶν μικρῶν ζῴων καὶ τὴν ἀπόγνωση, τὴ θλίψη, τὸν πόνο τῆς μάννας τους ὅταν γυρίζοντας ἀποσταμένη ἴσως ἀπὸ τὸ κυνήγι στὴ φωλιά της, δὲν βρῆκε ἐκεῖ τὰ παιδιά της...

Τρελλὸ Γυμνασιοπαίδι

ΤΑ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΡΟΥΧΑ... ΜΟΥ

[Ἀριθ. Ἔγκρ. 115]

Ὁ Τάκης ἔπεσε νὰ κοιμηθῇ χαρούμενος. Αὔριο — Κυριακή— θὰ φοροῦσε γιὰ πρώτη φορὰ τὰ καινούργια του ροῦχα, ὅσπρα λινὰ μὲ πολλὲς τσέπες, νὰ πάῃ νὰ ἐπισκεφθῇ τὸ θεῖο του ποὺ γιόρταζε. Τὴ νύχτα ὅλο τὰ ροῦχα του εἶχε στὸ νοῦ του. Θὰ τοῦ σήγαιναν καλά; Θἄρεσαν στὸ μπαμπᾶ;... πῶς θὰ φαινόνταν τοῦ Αὐγουστῆ, τοῦ μάγερα, τῆς Μαρίας, τῆς καμαριέρας καὶ τῆς δουλίτσας τῆς Ἑλένης;... Κοιμήθηκε, ἀφοῦ μὲ πολλὲς σκέψεις κατέλῃξε ὅτι θἄταν καλὰ καὶ θὰ τοῦ πήγαιναν ὡραῖα, ἀφοῦ τὰ ψώνισε ἡ μαμμά, ποὺ, καθὼς ἔλεγε ἡ Μαρία, «ἔχει π-λὺ γοῦστο».

Τὸ πρωὶ σηκώθηκε τρομαγμένος ἀπὸ ἕνα κακὸ ὄνειρο. Εἶδε πὼς ἔπεσε μὲ τὰ καινούργια του ροῦχα σ' ἕνα λάκκο μὲ βρωμόνερα καὶ τὰ ἔκανε χάλια. Πλύθηκε γρήγορα - γρήγορα, φόρεσε τὰ καινούργια του ἄσπρα σκαρπίνια.—ἀλήθεια, τί ὡραῖα ποὺ ἦταν,— κι' ἔτρεξε στὴν κάμαρα τῆς μαμμᾶς. Ἄ, νὰ τα ἐκεῖ ἐπάνω στὸ λαβωμάνο, μέσα στὸ ἄσπρο κουτὶ μὲ τὴ θαλασσιὰ κορδελίτσα! Πῶς κτυπᾶ ἡ καρδιὰ τοῦ Τάκη! Πλησιάζει μὲ μικρὰ λοξὰ βηματάκια τὸ κουτί, κάνει νὰ τὸ ἀγγίξῃ, μὰ τραβᾶει τὸ χέρι του ἀπότομα σὰ νὰ ἔκαιγε.

Τέλος ἤρθε ἡ Μαρία. Βγάζει ἀπὸ τὸ κουτὶ μιὰ ὡραία μπλουζίτσα ἄσπρη, ἕνα μικρὸ παντελονάκι κι' ἕνα ὡραῖο σακάκι μὲ τέσσερις τσέπες, τοῦ τὰ βάζει μὲ τὴ σειρά, τὸν διορθώνει, καὶ νάτος ὁ κύριος Τάκης ἕτοιμος· Ἄ τί ὡραῖα ποὺ τοῦ πηγαίνουν. Γυρίζει δεξιὰ κι' ἀριστερὰ γιὰ νὰ τὸν δοῦν καλά.

— Μὲ γειά, Τάκη!

Κι' αὐτὸς ψιθυρίζει κόκκινος «Εὐχαριστῶ».

Φεύγει ἀπὸ δῶ θριαμβευτικά, κατεβαίνει στὴν κουζίνα ποὺ εἶναι ὁ Αὐγουστῆς κι' ἡ Ἑλένη, κάνει μιὰ στροφὴ στὰ τακούνια γιὰ νὰ τὸν ἰδοῦν καλά, καὶ βγαίνει κορδωμένος, βέβαιος ὅτι τοῦ πηγαίνουν καλά.

— Καὶ τώρα προσοχὴ μὴν τὰ λερώσῃς, τοῦ εἶπε ἡ Μαρία.

— Καλά, εἶπε ὁ Τάκης κι' ἔφυγε.

Πῆγε πρῶτα στὴν ἐκκλησία κι' ἔπειτα στοῦ θείου του. Παντοῦ κορδωνόταν. Τὰ λόγια ὅμως τῆς Μαρίας «προσοχὴ μὴν τὰ λερώσῃς» βούτζαν σ' αὐτιά του.

Στοῦ θείου του ὅλο κάθησε πολὺ ἥσυχα. Ἔπαιξε ἥσυχα, οὔτε ἔπιασε λάσπες, καὶ τὸ μεσημέρι ἔφαγε φρόνιμα μὲ καλὰ σφιγμένη τὴν πετσέτα. Ἔμοιαζε σὰ μεγάλος. Οὔτε παραπονέθηκε κάν γιατὶ δὲν ἔτρεξε διόλου. Μήπως βαστιόταν, μήπως δὲν ἤθελε νὰ τὸ πῇ ὅτι εἶναι τυραννία μὲ τὰ καινούργια ροῦχα; Ἐ, αὐτὸ μονάχα ἡ Μαρία τὸ ξέρει. Γιατί τὸ βράδυ, ὅταν τὸν ἔβαζε νὰ κοιμηθῇ, τῆς εἶπε σκεπτικός:

— Καλὰ εἶναι τὰ καινούργια ροῦχα, ἀλλὰ χίλιες φορὲς καλύτερα τὰ παλιά. Μ' αὐτὰ μπορεῖς τοὐλάχιστο νὰ κάνεις ὅ,τι θέλεις.

Ἀλφόνσος

ΤΟ ΤΡΕΛΛΟΚΟΜΕΙΟ

[Ἀριθ. Ἔγκρ. 82]

Μιὰ μέρα, δυὸ κύριοι περνοῦσαν ἀπέξω ἀπὸ ἕνα μεγάλο σπίτι ἐξοχικό.

Ὁ ἕνας διάβασε τὴν ἐπιγραφή:

— Κλινικὴ νευρικῶν νοσημάτων.

Ὁ ἄλλος εἶπε δυνατά:

— Δηλαδὴ Τρελλοκομεῖο.

Κι' ἕνας τρελλὸς ποὺ τοὺς ἄκουσε ἀπὸ τὸν κῆπο, ἀπάντησε δυνατότερα:

— Μάλιστα, ἀλλὰ ἀπέξω!

Νέμεσις

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ δάσκαλος στοχαστικός:

— Ξέρεις τί εἶναι ὁ Ἄρης Γιάννη;

— Μά... ὁ σταχτής, ὁ κοτσαρός... σκύλος τοῦ γείτονα κὺρ-Φάνη.

Μίμης Πρώιμος

***

Ἡ *Ἀνθισμένη Λεμονιὰ* βλέπει στὸν ὕπνο της πὼς ἔφαγε τὶ γλυκό, καὶ τὸ πρωὶ κοιτάζει τὴ βάζο, νὰ ἰδῇ ἂν ἄφησε τίποτα.

Ἀμφιτρίτη

***

Ἡ *Γλυκειὰ Χαραυγὴ* διαβάζει στὴν ἐφημερίδα ὅτι τὸ τάδε θέατρο ἀρχεῖ. Καὶ λέει:

— Νὰ μὴν πᾶμε, μαμμά. Ἀφοῦ ἀρχεῖ, δὲν θὰ βροῦμε τρόπο νὰ γυρίσουμε.

Κάρμεν

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς *Α' Περιόδου* (1879—1893) ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἑξῆς πέντε: 7ος, 12ος, 14ος, 18ος καὶ 19ος. Ἕκαστος τόμος δρ. *25*, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος δραχ. *28,50* διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ δραχ. *35* διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς *Β' Περιόδου* (1894—1926) ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τόμοι, 33 ἐν ὅλῳ. Ἕκαστος τόμος ἄρραφος δρ. *80* καὶ ραμμένος δρ. *85*. Ταχυδρομικὰ τέλη ἑκάστου τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἄνω τιμάς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν δραχ. *5* ὁ ἄρραφος καὶ δρ. *15* ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν δρ. *23* εἴτε ἄρραφος εἴτε ραμμένος.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθῆναι, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 11 Ὀκτωβρίου 1927

Στὸ προηγούμενο φυλλάδιο ἡ «35η Κυριακὴ» δὲν ἄφησε τόπο σὲ σὲ γι' Ἀλληλογραφία. Σήμερα λοιπὸν θἄπρεπε νὰ βάλω καὶ Σελίδα κι' Ἀλληλογραφία διπλή. Ἀλλὰ ποῦ τόπος! Κι' εἶναι μαζεμένα μπροστά μου δυὸ ἑβδομάδων γράμματα! Γι' αὐτὸ εἶμαι ὑποχρεωμένη γάκαντήσω μόνο στὰ κυριώτερα, —καὶ πάλι ὄχι σ' ὅλα,—καὶ μὲ λίγα, πολὺ λίγα λόγια νἀναφέρω τἄλλα, εἴτε στὰς Ὡραίας Ἐπιστολάς, εἴτε στοὺς Ἀσπασμούς.

Ὁ κ. Φαίδων εὐχαριστεῖ τὴ *Μιράντα*, τὴν *Τώνη Μονάχη* καὶ τὸν *Νίκο Καλογερόπουλο* γιὰ τὰ ὡραῖα πράγματα ποὺ τοῦ ἔγραφαν περὶ Μολοῦστρας. Ἔτσι ἔμαθε ὅτι στὴν Πόλη, ἀπ' ἔπου κατάγεται, ἡ μητέρα τοῦ *Νίκου*, τὴν λένε «Προδότρα» καὶ πιστεύουν ὅτι ἄμα μπῇ σ' ἕνα σπίτι, κάντα κάτι κρυφὸ θὰ φανερωθῇ. Ἐπίσης στὴ Λάρισσα. Ἐδᾶ σωρὸ παιδάκια, ἀπὸ διαφόρους τόπους, ποὺ γωτήθηκαν ἀπὸ τὴν *Τώνη Μονάχη*, τὴν ἤξεραν ὅλα γιὰ «Κλέφτη». Καὶ τέλος ὅτι κι' ἡ *Μιράντα* ἀγαπᾷ ξεχωριστὰ τὸ φτερὸ ὁ αὐτὸ λουλουδάκι κι' ὅταν τὸ βλέπει, νομίζει πὼς μιὰ ἀγαπημένη της φίλη τῆς στέλνει μ' αὐτὸ χαιρετίσματα. (Αὐτὰ πρὸς τὸ παρόν, γιατί κι' ἄλλοι μᾶς ἔγραφαν γιὰ τὴ «Μολοῦστρα».)

Στὸ 44ο φυλλάδιο εἴδατε μιὰ Μικρὴ Ἀγγελία τοῦ *Παλιοῦ Βιβλιοῦ*, ποὺ προσκαλεῖ ὅσα Διαπλασόπουλα θέλουν νὰ ἐργασθοῦν γιὰ τὸ «Χορὸ τῆς Διαπλάσεως», νὰ συνεννοηθοῦν μαζί του. Ἂς γίνῃ μιὰ τέτοια συνεννόηση, ἢ καλύτερα προσυνεννόηση. Γιατὶ πάντα θὰ χρειαστῇ μιὰ μεγάλη Ἐπιτροπὴ ἀπὸ Διαπλασόπουλα —κάπως «ἠλικιωμένα» λέει τὸ *Παλιὸ Βιβλί*,— γιὰ νὰ ἐνεργήσῃ τὰ τοῦ χοροῦ, καὶ πρῶτα-πρῶτα βέβαια πρέπει νὰ ξέρουμε ποιοί καὶ ποιές θἄθελαν νὰ λάβουν μέρος. Ἄλλωστε τὴν συνεννόηση ποὺ ζητεῖ τώρα τὸ *Παλιὸ Βιβλί*, μπορεῖ νὰ τὴ ζητήσῃ κι' ὁ *Πτόριαν* ποὺ εἶχε τὴν πρωτοβουλία, κι' ἄλλοι, κι' ἄλλες. Κι' ἀπ' ὅλα πιὰ τὰ Διαπλασόπουλα ποὺ θἀπαντήσουν στὸν ἕνα ἢ στὸν ἄλλον, θὰ σχηματισθῇ ἡ Ἐπιτροπή, μὲ ἁπλὴ πρόσθεση ἂν εἶναι λίγα, ἢ μ' ἐκλογὴ μεταξύ τους, ἂν εἶναι πάρα πολλά.

Ἔβ, δὲν εἶναι καὶ τόσο «ντροπή», *Μπόεμ*, γιατὶ ἄλλοι ἔκαμαν περισσότερα χρόνια ὡς νὰ μοῦ στείλουν τὸ πρῶτο τους γράμμα. Προσπάθησε μόνο νἀναπληρώσῃς τώρα μὲ μιὰ μεγαλύτερη δραστηριότητα. Ἔλαβες βέβαια Μ. Μυστικὰ καὶ λυσόχαρτο.

Κι' ἐγώ, *Αἰγόκλημα*, ἄλλο δὲν ἔχω στὸ νοῦ μου παρὰ πῶς θὰ μπορέσω νὰ γίνω γιὰ πάντα δωδεκαχέλιδη. Δυστυχῶς, σᾶς εἶπα, τὸ ξεσπάθωμα δὲν πῆγε ἴσο καλὰ λογαριαζα. Κι' εἶναι ἀδύνατο νὰ πάρω μιὰ ἀποκαθήπω ἀπόφαση, ἂν δὲν ἰδῶ πῶς θὰ πάῃ φέτο. Καὶ θὰ τὸ ἰδῶ γρήγορα, ἀπὸ τὸ Νοέμβρη, ἀπὸ τὸ Δεκέμβρη, γιατί ἡ καλὴ μέρα ἀπὸ τὸ πρωὶ φαίνεται. Τὸ συμπέρασμα εἶναι ὅτι γιὰ τὴν ὥρα θὰ μείνουμ' ἔτσι. Καὶ κατόπι, βλέποντας καὶ κάνοντας.

Πολὺ ὁμορφο τὸ γραμματάκι σου, *Ἀβαντίς*. Ἡ μαμμά σου σκέπτεται πολὺ καλὰ ποὺ θέλει νὰ σὲ κάνει προπάντων νοικοκυρὰ καὶ ποὺ ἔχει γραμμένο «στὸ κεντρικώτερο μέρος» τοῦ σπιτιοῦ σας, τὸ «Χρόνου Φείδου». Ἄ, πόσο εὐτυχὴς εἶναι ὅποιος χρησιμοποιεῖ τὸν καιρό του χωρὶς νὰ χάνῃ στιγμή! Ὁ Μέγας Ναπολέων εἶπε: «Κάθε ὥρα ποὺ περνᾷ μὲ ἀργία, εἶναι πηγὴ δυστυχίας γιὰ τὸ μέλλον». Μεγάλος λόγος!

Τὸ *Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες* καταγγέλλει ὅτι: «ἡ ὑπ' ἀριθ. 301 Ἄσκησις τῆς *Ταζίας* εἶναι ἀντιγραμμένη ἀπὸ τὴν 172 Ἄσκησι τοῦ τόμου τοῦ 1924. Ψάχνω καὶ τί νὰ ἰδῶ; ἕνα Δημάδες ἀντίγραφο! Δὲν ξέρει λοιπὸν τὸ *Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες* ὅτι τὰ Δημάδη Ἀντίγραφα εἶναι «καινὸν κτῆμα» καὶ ὅτι δέκα μαζὶ μπορεῖ νἀκούσουν καὶ νὰ στείλουν τὸ ἴδιο; Ὅταν ξαναδημοσιεύεται κάποιο, τὸ λάθος εἶναι... δικό μου. Ἀ δὲν θυμάμαι ὅτι τὸ δημοσίευσα κι' ἄλλο-ε. Ἂν καὶ κάποτε τὸ κάνω ἐν γνώσει, ὅταν ἔχει περάσει πολὺς καιρὸς ἀπὸ τὴν προηγουμένη δημοσίευση. — Τὸ *Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες* πιστεύει ἀκόμη ὅτι ἡ «Ἐλιξ» ὑπ' ἀριθ. 305 δὲν εἶναι «νέον εἶδος», διότι τέτοιο σχῆμα ἐδημοσιεύθη καὶ στὸ 27ο φυλλάδιο ἀπὸ τὴ *Μεγάλη Ἑλλάδα*, ὥντε σ' αὐτὴν ἀνήκει. Ἀλήθ μάλιστα.

Πῶς σοῦ ἦλθε τέτοια ἰδέα, *Πιμπὴ Σκλαβιά*; Καθόλου δὲν εἶμαι θυμωμένη μαζί σου καὶ κανένα παράπονο δὲν ἔχω τὸ παραμικρό!

Ὡραιότατο ὅπως πάντα τὸ γράμμα σου, *Ἐλγά*. Κι' ἡ Ἀκροστιχίδα σου σὲ μένα τί ἐνθουσιώδης! Θὰ τὴ δημοσίευα ἂν εἶχα τόπο σήμερα. Κι' ὁ Ἀναγνίας καμάρωσε πολὺ μ' αὐτὰ ποὺ τοῦ γράφεις. Γιὰ τὸ *Ἀγριολουλουδο* δὲν ξέρω.

Θέσπι, στὴν παράσταση τῆς «Ἐκάβης» δὲν πῆγα καὶ δὲν ξέρω. Τὶς «ἰδέες» σου ὅμως τὶς βρίσκω πολὺ σωστές. Δὲν ὑπάρχει παιδὶ ποὺ νὰ θέλησε νὰ γίνῃ καλλιτέχνης καὶ νὰ μὴν ἄκουσε πῶς θέναι πάντα φτωχός, πὼς θὰ πεθάνῃ στὴν φάβα κτλ. Κι' ὅμως ὅλοι οἱ καλλιτέχνες ζοῦν καὶ πολλοὶ μάλιστα πλουτίζουν. Μὴν ἀκοῦς! Ἡ Τέχνη ἀπαιτεῖ θυσίες κι' ἀξίζει νὰ κάνῃ κανεὶς καὶ τὶς μεγαλύτερες γιὰ τὴν Τέχνη.

Τίποτα δὲν εἶναι αὐτὴ ἡ συλλογὴ τῶν Δημοτικῶν Τραγουδιῶν, *Γαλάξιε Οὐρανέ*. Καὶ πρῶτο, πολλὰ δὲν εἶναι κἄν δημοτικά. Ἔπειτα τὰ περισσότερα εἶναι πρόστυχα, χωρὶς ποίηση διόλου.— Τὸ ποίημα ἐκεῖνο τοῦ Ἁγίου Διονυσίου (ἂν εἶναι αὐτὸ ποὺ ξέρω κι' ἐγώ), εἶναι τοῦ ζακυνθίου ποιητοῦ Ἀνδρέα Μαρτζώκη.

Εἴδες; *Δὲν Κιχῶτε*, ὅτι γιὰ τὸ χορὸ ἀρχισαν νὰ φροντίζουν. Ἡ Ἀγγλική δὲν εἶναι τόσο διαδεδομένη ὥστε νὰ βάζω Ἀσκήσεις καὶ γι' Ἀγγλομαθεῖς. Ἔχω βρεῖ τὰ μυθιστορήματα τοῦ 1928 — ὡραιότατα! — καὶ μόνο ἡ Κυρὰ-Μάρθα φάχνει ἀκόμη γιὰ διάδοχο τοῦ Μπέμπη...

Ὡραίας Ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν *καὶ τὴν προηγουμένην* ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: *Ἀνδαλουσία*, *Ἀμφιτρίτη*, *Τρελὸ Γυμνασιοπαίδι*, *Ἀράπα*, *Σούζη*, *Κόρη τῆς Διακλάσεως*, *Φιρφιρίκος*, *Γενναία Σπάρτη*, *Ἡρωΐς τοῦ 21*, *Δώρα Ἄνθη*, *Εὐγενὲς Ἰδανικόν*, *Ταρσοῦφος*, *Γλυκειὰ Χαραυγή*, *Μερκία*, *Μικρὴ Ἀρτίστα*, *Διλάντα*, *Ἀγριοβιολέττα*, *Ἄννα Σισμάνογλου*, *Μάγισσα*, *Ζηλεμμένο Κάστρο*, *Νίκα Φιλικοῦ*, *Ταρζάν*, *Παρηγορειά*, *Σκνίπα*, *Μεγάλη Ἑλλάς*, *Ἀλαβάστρινη*, *Σγουρόμαλλη*, *Νέμεσις*, *Κοσμοχαλάστρα*, *Νόρμα*, *Βελουδένια Μάσκα*, *Ζιλχὰ-Χανούμ*, *Τζογὲς* καὶ *Ἄγνωστη*. — Ἐξετέλεσα τὶς παραγγελίες των καὶ τοὺς εὐχαριστῶ ὅλους γιὰ τὰ καλά των λόγια.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα: Λάουρα, κ. (BZ). Μόνα Βάνα, κ. (;). Μελαχροινή, κ. (MM). Εὐζωνάκι, ἀ. (MK). Διαβολεμένο Διαπλασόπουλο, ἀ.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Ἄγην* (εὐχαρίστως θἀλλάξω τὸν τίτλο τοῦ κομματιοῦ ποὺ σοῦ ἐνεκρίθη ὑπ' ἀριθ 120) *Πεταλούδαν* (ἐκάμες πολὺ καλά, γιατὶ ὁ Διαγωνισμὸς Στίξεως εἶν' ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ ὠφέλιμους) *Ὁ λόχαρη* (περαστικὰ τῆς γιαγιᾶς· πές, σὲ παρακαλῶ, στὶς φίλες μου *Ἰτιὰ* καὶ *Νυμφαία* τὰ ἐγκάρδια μου συλλυπητήρια) *Ρόδον τῆς Ἐρήμου* (λάθος ἤταν καὶ τὸ διόρθωσα· ὡς τόσο χαίρω ποὺ ἔγινε ἀφορμὴ νὰ μὲ ξαναθυμηθῇς) *Συρανό* μὰ δὲν μπορεῖς νὰ μὲ διαδέξῃς καὶ στὸ σχολεῖο;) *Ἀρίονα* ἔστειλα 10 τετράδια· προηγούμενο γράμμα ἔμως δὲν ἔλαβα) *Ἀρσὲν Λουπὲν* (μετὰ χαρᾶς θὰ εἶδε τὴν ἔγκριση τοῦ ψευδωνύμου σου) *Ἀνατόλιαν* (εἶσαι δικαιολογημένη ἀφοῦ ἔμενες στὴν ἐξοχὴ καὶ δὲν ὑπῆρχε συγκοινωνία· ἔστειλα ὅ,τι ἐζήτησες) *Τσιγγάνα* (ἔστειλα 6 τετράδια· Ἀγγελία ἰδὲς στὸ 42 φυλλάδιο) *Ταρτοῦφον* (ἔστειλα τὸ 41· ὁ κ. Φαίδων σ' εὐχαριστεῖ πολύ·) *Γκιώνην* (τὰ λαβαίνω·) *Δάφνην* (ἂς ἐρχόσουν τὸ Πάσχα ποὺ ἤσουν ἐδῶ, καὶ θὰ γνωρίζῃς καὶ τὸν κ. Φαίδωνα καὶ... τὸν κ. Ξενόπουλο· σ' εὐχαριστοῦν γιὰ τὰ καλὰ λόγια·) *Περιπλοκάδα* (ἐλήφθησαν· λυσόχαρτο ἔστειλα·) *Κόρην τῆς Ἴδης* (ἔστειλα 4 τετράδια· ἡ «Ἀνθοῦλα» εἶναι τυπωμένη στὸν τόμο τοῦ 1924) *Ρηγολέττον* (ἔστειλα· ναί, τὴν φαντάζομαι τὴ χαρὰ σου ὅταν εἶδες δημοσιευμένη τὴν πρώτη σου "Ἄσκηση!) *Πληγωμένον* *Ἀρματωλὸν* (δὲν τὰ ἔλαβα, ἀλλὰ μπορεῖς νὰ τὰ ξαναστείλῃς· οἱ ἔχοντες ψευδώνυμο συμμετέχουν δωρεάν) *Ἐ. Μποσόχλην* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) *Ἀτόμματον Κρῆτα* (φύλλα καὶ λ]μὸν ἔστειλα· ὁ ὑπηρετάκος αὐτός, βλέπω, μοιάζει τοῦ δικοῦ μας τοῦ Κοριάκου·) *Φῶτον Λάμψην* (τὸ εἶπα στὸν κ. Φαίδωνα καὶ θὰ προσπαθήσῃ·) *Μήδειαν* (ὄχι, μεταδίδαση δὲν γίνεται· μόνο τὰ ἐπόμενα ξεσπαθώματά σου θὰ περνοῦν σὲ ἐνεργητικὸ τοῦ Συλλόγου, ἂν ἐνωεῖται, θὰ τὸ δηλ

(νὰ τὸ ξαναγράψῃς ἐσύ καὶ νὰ μοῦ τὸ στείλῃς ὅταν θὰ ξαναδεχθῶ κομμάτια· ἄλλο τίποτα δὲν γίνεται·) **Φλογίτσαν** (τοῦ τὸ ἔδωσα· στὸ ἐρχόμενο θὰ κάμω λόγο καὶ γι' αὐτὴ καὶ γι' ἄλλες «μολίστρες» ποὺ μᾶς ἔστειλαν·) **Ἄγγελον Νίκης** (Ἔλαβα·) **Ἀλέκον Χειμαριὸν** (μετὰ χαρᾶς· νὰ πάρῃς καὶ ψευδώνυμο νὰ μοῦ γράψῃς συχνά·) **Ἀνέσπερην Εὐτυχίαν, Ταξιδιάρικο Κῦμα, Νεάνιδα τοῦ Ἰονίου, Καπετὰν Φασαρίαν** κτλ. κτλ.

Μήλον τῆς Ἐριδος, Καίτην Α. Πορφυροπούλου, Ἀφροδίτην τῆς Μήλου, Δημ. Στ. Στεφανίδην, Ὀπαδὸν τοῦ Τολστόϊ, Λευκὴν Γαρδένιαν, Χρ. Τσοχατζῆν, Ἀστέρα τοῦ Αἰγαίου, Θαΐδα, Μελπούλαν Νικολίτσα, Λιλιάναν, (ἔστειλα.)

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *10 Ὀκτωβρίου*, θ' ἀπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 235ου Διαγωνισμοῦ.
Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 15 Δεκεμβρίου)

674. Δεξίγριφος

Πρόθεση μὲ μιὰ πολίχνη
Ἕνωσης τῆς Ἀττικῆς
Καὶ πολλοὺς ἀνθρώπους βλέπεις
Μαζεμένους κι' ἀπορεῖς.
Νικόλαος Τόσκας

675. Συλλαβόγριφος

Ἀκούγονται δυὸ νότες,
Φωνάζει ἕνα πουλί
Καὶ γέρικο κεφάλι
Εὐθύς . . . φεγγοβολεῖ.
Ἀνθισμένη Λεμονιά

676. Στοιχειόγριφος

Μ' ἕνα θῆτα μέσ' στὴ μέση.
Εἶμαι ἀρρώστεια στηθική.
Βγάλ' το γιὰ νὰ κούσῃς κάτι
Πολὺ εὐχάριστο στ' αὐτί.
Φτέρη

677. Δημώδες Αἴνιγμα

Ἀπὸ μητέρα κόκκινη
Γεννιέμαι παιδὶ μαῦρο·
Φτερὰ δὲν ἔχω, μὰ πετῶ
Τὰ σύννεφα γιὰ νἄβρω.
Χαράλ. Α. Σπυρόπουλος

678. Ψαροκόκκαλον

* * * *
* * * *
* * * *
* * * * * * * * *
* * * * *
* * * *
* * * *

Νάντικατασταθοῦν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων ὥστε νὰ ἀναγνωσκωνται κατὰ σειρὰν: γεωμετρικὸν σχῆμα, ἄγγλος φιλέλλην ποιητής, νῆσος τοῦ Αἰγαίου, ἀριθμητικόν, νῆσος τοῦ Αἰγαίου, ἄλλη νῆσος, βασιλεὺς τῆς Κρήτης, αὐτοκράτωρ ρωμαῖος.
Λιχούδα

679. Κρυπτογραφικόν

1 2 3 4 5 6 7 8 4 9 = Εὔρ. πρωτεύ-
2 3 7 4 9 0 = Θρεπτικὸ ζουσα
3 2 4 1 7 8 4 9 0 = Χλοερὸν
4 0 8 4 7 4 = Κράτος
5 7 3 3 4 7 = Κράτος
6 7 8 4 9 0 = Χημικὸν
7 1 2 3 = Τῆς Γραφῆς
8 2 4 3 4 = Ὥρα τ. ἡμέρας
9 4 9 0 = Ἀντωνυμία
0 7 8 4 7 = Ὄνομα.

Πέδος τῶν Γραμμάτων

680. Διπλὸ Κεφάλι

Εἰς τὰς κάτωθι λέξεις νὰ προστεθῇ ἀπὸ ἓν γράμμα ὡς κεφαλή, ὥστε νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις, ταχυκὰ τῶν ὁποίων νὰποτελοῦν ἱστορικὴν πόλιν:

Καρία, ὄς, πόρος, Ρίον, χολή.
Ρογῆρος

681. Διπλῆ Ἀκροστιχίς

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν Μοῦσαν, τὰ δὲ δεύτερα ποταμόν:

1, Ἀρχ. θεός· 2, Μέρος τοῦ λόγου· 3, Ἐπίρρημα τόπου· 4, Ἰχθύς· 5, Προφήτης.
Γαζία

682. Μικτὸν

αουι - ο - φολ - ειει - ο - σκκλ
Ἀνδρέας Παναγιωτόπουλος

683. Γρῖφος

ια ια
ια ια
ῆ ια ῆ — ναὶ / στ' — οἴμοι!
ια ια
ια ια
Ἡρωϊκὸν Μεσολόγγι

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

684. Charade

Mon premier soutient la mai-
[son;
Mon second a le même son;
Mon tout est la chanson du
[vent
Au rythme berceur et cares-
[sant.
Φαῖς

685. Enigme

Je n'ai pour atelier
qu'une obscure prison.
Ambassadeur de froid,
j'entre dans la maison;
Tous les ans j'y reviens
quand s'en va l'hirondelle;
Le printemps qui l'attire
est ma morte saison;
Je chante sur les toits
et je suis noir comme elle.
Ἀσώτης

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 31

450. Ἐνιπεύς· (ἔν, ἱππεύς) — 451. Σημαία (σὺ μὲ Α.) — 452. Χίος - χιών. — 453, Λύσις. — 454.

Η Μ Ε Ρ Α
Α Σ
Χ Τ
Η Ι Σ Τ Ο Σ
Λ Ι Σ Τ Ο Σ
Ρ
Ν
Ι
Σ

455. ΠΡΕΒΕΖΑ - ΑΜΑΛΙΑΣ - ΣΠΕΤΣΑΙ - ΙΚΟΝΙΟΝ. — 456. ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ (Ἐσθονία, σάλος, ἄθλος, λάθος, ὅασις, Νίκαια, Ἴλιον, Κάσος, Ἥλιος) — 457. Παπούτσι ἀπὸ τὸν τόπο σου, ἂς εἶν' καὶ μπαλωμένο. — 458. ***Ἀγαπῶ ὑπερβολικὰ τὴν Διάπλασιν*** (αγ ἀπὸ ὑπέρ, βολή, κάτ' Ἰνδή, ἁπλᾶ, σύν.) — 459. ***Πρέπει νὰ εἴμεθα φιλόπονοι.*** — 460. ROSE (Raremient, Oublier, Sortir, Ennemi.) — 461. Pas de nouvelles, bonnes nouvelles.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἁπλὰ στοιχεῖα δρ. 6 (τὸ ἐλάχιστον τίμημα.) Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτὰ ἡ λέξις, μὲ παχέα δὲ στοιχεῖα λεπτὰ 70 καὶ μὲ κεφαλαῖα δρ. 1.

Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 3.

Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀναγκαία.

/ΚΖ' — 978/

Κάρμεν, Ἀλεξία, ἀλληλογραφοῦμε; Δ/σις: Βικτωρίτσαν Συνδίκα, Σταθμὸς Γιδᾶ, Καφοχώριον (Διὰ Θεσσαλονίκης).
Μηλονᾶς Ἔριδος

/ΚΖ' — 979/

ΕΠΤΑ ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΙΣ: Κόμης τῆς Φέρρας = Ἀλεξάτος, Λέλεκας = Λεόπουλος (ἀληθινὸς Λέλεκας), Λουδοβίκος ΙΔ' = Σταματής, Λευκὴ Γαρδένια = Ἴγγλέση, Μόρδαη = Μοῦτσος, Φαληριωτάκι = Σταυρίδης, Φασιανὸς = Τουφεξῆς.
ΚΟΥΜΙΩΤΗΣ

/ΚΖ' — 980/

ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΩΝ
Κυπριάδου, 7. Ἀθήνα.
Γ' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Στεῖλτε μιὰ ὄμορφη κάρτα συνδιάζοντας τὴν εἰκόνα της μὲ μιὰ σχετικὴ σκέψη. Θὰ βραβευτεῖ ὁ **καλύτερος** συνδυασμὸς ὁμορφιᾶς καὶ σκέψης. Βραβεῖα 5 ἐκλεκτά. Τελευταῖο βραβεῖο **ἐλαιογραφία**! Ἀποτελέσματα στὸ βον φύλ. 1928.
Λοχαγὲς ντὲ ΤΡΕΒΙΛΑ

/ΚΖ' — 981/

Μπαίνοντας γιὰ πρώτη φορὰ στὸ σαλονάκι τῆς Διαπλάσεως, χαιρετῶ ὅλους καὶ ὅλες καὶ χωρισταὶ τὶς Βολιώτισσες **Μήδειαν, Σφίγγα** καὶ **Δάφνην. Σμυρνιωτάκι**, εἶσαι ψ . . . . ρός.
ΛΑΟΥΡΑ

/ΚΖ' — 982/

Ἀρχίζω: **Ἀνθεμὶς** = Βιτσικουνάκη, **Κόρη τοῦ Βυζαντίου** = Πασχαλίδου, **Βαλεντίνη** = **Καρυστινάκη. Μπάμ!!!**
Μοναχοκόρη

/ΚΖ' — 983/

«ΤΡΙΑΝΔΡΙΑ»

Οἱ «ΠΑΛΙΑΤΣΟΙ», «ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ», περάσανε τὸ ξίφος σας. Δὲν ἤρθε ἡ σειρά μου ἀκόμη: Καὶ ἐπειδὴ βαριέμαι νὰ περιμένω καὶ ἀπὸ τοὺς «**Παλιάτσους**», σᾶς προκαλῶ **Ἑρμῆ, Παλιάτσοι, Σωματοφύλακες**, νὰ μὲ ἀποκαλύψετε μέχρι τοῦ 50οῦ φύλλου, τροπαντὸς σᾶς, **Σωματοφύλακες**, ποὺ δείχνεται ὅτι μᾶς ξέρετε.

Καὶ θὰναι ἀξιέπαινος ἐκεῖνος ποὺ θὰ μὲ ἀποκαλύψει καὶ θὰ τοῦ σφίξω τὸ χέρι **εἰλικρινά**...
Τριανταφυλλιὰ

/ΚΖ' — 984/

Μυστηριώδη **Μαρκήσια**, ποὺ εἶναι τὸ μυστηριῶδες ἀφοῦ εἶσαι ὁ Σουρμόπουλος.
ΚΑΠΟΙΟΣ

/ΚΖ' — 985/

Παραπονεμένη Μοναστηριώτισσα, Κολοκυθόσπορε, ποία ἡ Δ/σίς σας; Ὅσοι μοῦ ἔστειλαν Μ. Μυστικὰ θερμὰ εὐχαριστῶ.
ΜΠΟΕΜ

/ΚΖ' — 986/

Ἔμπιστοι καὶ κενόδοξοι **Ἀνακατσούρα** καὶ **Ἀντωνεύρη**, ἀνακαλύψατε ψευδώνυμα ἅτινα σᾶς ἐμπιστεύθησαν, ἀλλά . . . ἀλλά: (Σημ. Διαπλ. **Ἀποβροχάρης** = Ν . . . καὶ ὄχι Σοῦπος). Καταλαβαίνετε, φιλαράκοι;!
Ἀποβροχάρης

/ΚΖ' — 987/

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΣΠΑΡΤΙΑΤΩΝ»

Πρόεδρος: **Ἀρσὲν Λουπέν**, Γραμματεύς: **Τζογές**, Ταμίας: **Τζογές**, Διαγωνισμῶν: **Νὶκ Βίντερ**, Ἀποκαλύψεων: **Ἐκάβη**.

ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΙΣ: Σκνίπα = Λυκιαρδοπούλου, Θέμις = Γαληνοῦ, Ρογῆρος = Μπουρνιᾶς.

Τῶν ἀποκαλύψεων **Ἐκάβη**

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ: Προκηρύσσομεν διαγωνισμὸν ἀγράφων κινηματογραφικῶν κωμῳδιῶν· προθεσμία μηνιαία· συμμετοχὴ δίδραχμος. Παρακαλοῦνται ὅλα τὰ Διαπλασόπουλα καὶ ἰδιαιτέρως ἡ **Νέμεσις** νὰ στείλουν. Βραβεῖα ἐκλεκτά. Δ/σις: *Κυρίαν Μαλλιαγροῦ*, (διὰ Νὶκ Βίντερ). Πιττακοῦ 2, Ἀθήνας.

Τῶν Διαγωνισμῶν: **Νὶκ Βίνεσρ**

(ΚΖ' — 988)

Προτείνω διαγωνισμὸν κινηματογραφικῶν ἀστέρων (γυναικείων). Προθεσμία μηνός, συμμετοχὴ δίδραχμος, βραβεῖα ἐκλεκτά.

Διαπλασόκοσμε περιμένω. Ἰδιαιτέρως ἀπὸ Γιλόριαν Σβάνσον, Πόλα Νέγκρι, Μικρὴν Ἀρτίστα, Νόρμαν Ὑποστηρίζατε, ὅπως κι' ἐγὼ θὰ ὑποστηρίξω ὅλων τοὺς Διαγωνισμούς. Δ/σις: Μ. Ἀγγελίδου, Ἀφροδίτης 9, Παλαιὸν Φάληρον
Μένα Βάνα

/ΚΖ' — 989/

Περιφρονούμενος, ἀκυρῶ διαγωνισμὸς (ΚΖ' — 765) καὶ (ΚΖ' — 858). Στείλαντας τέσσαρας εὐχαριστῶ.
Ἀετράκι τοῦ Ὀλύμπου

/ΚΖ' — 990/

ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΩΝ

ΜΑΝΑΒΕΛΑ = **Καλαντζόπουλος**. Κι' αὐτὸ γιατὶ τελευταῖα δοκὶ θέλουν νὰ φανοῦν μπαίνουν στὸ δρόμο μας. Στὴ ΓΕΝΑΙΑ ΣΠΑΡΤΗ σωστήνουμε νὰ διαβάζει προσεκτικώτερα τὶς ἀγγελίες.

ΠΑΛΙΑΤΣΟΙ! "Οταν μιλᾶτε μὲ **ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ** χρειάζεται **σοβαρότης** καὶ **προπάντων ἐπιχειρήματα**. Ἕνας ποὺ κτυπᾷ κάποιον, **πολὺ** κατώτερό του, εἶναι ἄνανδρος! "Ημαστε λοιπόν; Κηρύξαμε πρῶτοι τὸν πόλεμο . . . Κτυπήσαμε τὸ **καράρτημά** σας . . . Νικήσαμε! . . . εἶναι **χρέος** μας νομίζουμε νὰ περιμένουμε! Πιστεύετε, ὅτι δὲν στέκει σ' ἕνα σύλλογο ν' ἀρνιέται κάτι ποὺ εἶχε ἀπορασίσει νὰ κάνει. **Χρέος** τῆς «Ε. Κ. Α.» νὰ τὸ πιστοποιήσῃ.

/ΚΖ' — 991/

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΚΝΩΣΣΟΣ

Πρόεδρος: **Νεύτων**, Ἀντιπρόεδρος: **Θησεύς**, Γραμματεύς: **Ἐκδικητής**, Ταμίας: **Μεσημβρινὲς Ἥλιος**.

ΤΜΗΜΑΤΑ

Ἀντιπροσωπιῶν: **Νεύτων**, Διαγωνισμῶν: **Μεσημβρινὲς Ἥλιος**, Δημοψηφισμάτος: **Θησεύς**, Ξεσπαθώματος: **Ἐκδικητής** — Διαγωνισμὸς ἀκυροῦται.

Διορίζονται ἀντιπρόσωποι: **Ἀθηνῶν: Τραγκαβέλ, Βόλου: Ὀλυμπιονίκης**

/ΚΖ' — 992/

Ἀθῶα Περιστερά, Μικρὸς Ποδοσφαιριστής — Νικ. Πάνος. Κάτασπρος Ἀράπης, Υἱὸς τοῦ Ταοζάν, Ἕλλην Ἐκδικητής = Ἐμμ. Κηπουρίδης. Καῖσαρ Κασκαμπᾶ = Μιχ. Παπίτσας. Αὐτοκράτωρ τῶν Ὠκεανῶν = Δημήτρ. Τριανταφυλλίδης. Κόρη τοῦ Ταοζάν, Σκλάβα ἡ Πεντάμορφη = Μαίρη Πάνου, Μαραθωνομάχος, Πληγωμένος Ἀρματωλός = Μιχ. Πουσκούρης (ἄλλοτε νὰ μὴ προδίδῃς τὰ μυστικὰ τῆς ἀφελοῦς Ἀβραμάκου). Κῦμα τῆς Σαλαμίνος = Χρῆστος Τριανταφυλλίδης, Κρόμβελ, Δὶκ Σάνδ, Ἀστραπιαῖος Καβαλλάρης = Ἀστέριος Παυλίδης.

Τοιουτοτρόπως διαλύεται πᾶσα συνεργασία μεταξύ μας.

Χρῆστος Τριανταφυλλίδης
Ἀστέριος Παυλίδης

/ΚΖ' — 993/

Λατένια, γιὰ τὴ γιορτὴ τοῦ ἀγαπημένου σου μπαμπᾶ, δέξου χίλιες ὁλόθερμες εὐχές. Μὲ πολλὴ ἀγάπη
Γελασίνα

/ΚΖ' — 994/

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΠΑΛΙΑΤΣΩΝ

Καθ' ἃ πληροφορούμεθα ἐξ Ἀθηνῶν ἡ «Συντροφιὰ Σωματοφυλάκων» ἐπέκεινα καὶ μέλει νὰ ἀποσυρθῇ τοῦ ἀρῶνος καθόσον αἱ συνεχεῖς καὶ ἀπρίσκεπτοι αὐτῆς μονομαχίαι ἐπέφεραν αὐτῇ ἀνεπανόρθωτα τραύματα.

Ὁ Πρόεδρος: ΑΥΠΡΟ· ΠΑΛΑΤΣΟΣ

/ΚΖ' — 995/

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΚΥΝΗΓΩΝ»
ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΠΡΩΤΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΚΑΡΤΩΝ α') τοπίων β') γελοιογραφιῶν. Προθεσμία δίμηνος. Συμμετοχὴ τρίδραχμος. Βραβεῖα ἐκλεκτότατα. Στεῖλτε κρίσις δικαιοτάτη. Δ/σις: (ΚΖ' — 810).

Τῶν διαγωνισμῶν: **ΦΑΣΙΑΝΟΣ**

/ΚΖ' — 996/

Οἱ σύλλογοι **ΑΟΡΑΤΩΝ** καὶ **ΔΙΑΒΟΛΩΝ** ἀπτέλεσαν τὴν ὁμοσπονδίαν «Α. Δ.» ***Πόλεμος*** κατὰ **Φλυάρων, Σωματοφυλάκων** καὶ **Βουλγαροκτόνων. Σπορρ.** (τηλ.) διαλυθῆτε.

/ΚΖ' — 997/

Η «**ΜΑΓΕΜΕΝΗ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ**» ΔΙΑΛΥΕΤΑΙ.
Μαγεμένο Βασιλόπουλο

/ΚΖ' — 998/

ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΩΝ
1η ΕΚΔΡΟΜΗ

Στὶς 6 Νοέβρη κάνουμε ἐκδρομὴ στὸ **Κτυπητό**. Κάθε Διαπλασόπουλο μπορεῖ νὰ πάρῃ μέρος. Περιμένουμε αἰτήσεις συμμετοχῆς γιὰ νὰ στείλουμε δρους.

Ἡ 2η ἐκδρομὴ θὰ γίνῃ στὴν **Πάρνηθα**.

/ΚΖ' — 999/

Σατανᾶ, Μυστηριώδη Μαρκήσια, τὴν πάθατε . . . μωρὰ μου!!! (Σημ. Διαπλ. "Ελπα δὲν εἶναι ἡ Βερροιοπούλου). Ἀγαπημένες μου Διαπλασοπούλες, ἀπενθυμίζω (ΚΖ' — 892). Περιμένω.
Κάρμεν (Χάρις Βερροιοπούλου)

ΥΠΟ τὸν ΚΕΝ Π. ΣΚΡΓΙΑΔΟΥ, ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ 10, ΑΘΗΝΑΙ